

ΤΕΥΧΟΣ 5^ο

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012

Ν.Ε.Α.Ν.Δ.Α.

Ένωση Ασκουμένων και Νέων Δικηγόρων Αθηνών

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ Ε.Α.Ν.Δ.Α.

Ένωση Ασκουμένων και Νέων Δικηγόρων Αθηνών

(**N.E.A.N.D.A.**)

Μετά από ένα διάστημα μικρής απουσίας και αφού έχουν μεσολαβήσει πρόσφατα οι αρχαιρεσίες για την ανάδειξη του νέου Διοικητικού Συμβουλίου της Ένωσής μας επιστρέψαμε με το 5ο τεύχος μας.

Το τεύχος αυτό βγαίνει στην κυκλοφορία σε μια πολύ δύσκολη χρονική συγκυρία τόσο για την ελληνική κοινωνία γενικά όσο και για τον ίδιο το δικηγορικό κλάδο ειδικά. Πολλώ δε μάλλον οι νέοι και οι ασκούμενοι δικηγόροι έχουμε να αντιμετωπίσουμε δύσκολα εμπόδια –αλλά όχι ανυπέρβλητα. Για αυτό η συμμετοχή και η ανάδειξη της φωνής μας σημαίνει πολλά αυτή την εποχή!

Με την υπόσχεση ότι θα επιχειρήσουμε να ανανεώσουμε στην επόμενη μας και πιο άμεση χρονικά συνάντηση και ευχαριστώντας από καρδιάς όσους εργάστηκαν για αυτό το περιοδικό σας ευχόμαστε...

Καλή ανάγνωση...

ΕΝΩΣΗ ΑΣΚΟΥΜΕΝΩΝ & ΝΕΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τεύχος 5^ο

Αρχισυντάκτες: Ανδρέας Κυριακόπουλος, Βάνια Παπαδοπούλου

Συντακτική ομάδα:

Μελίνα Θεοδώρου
Γιάννης Καλογριδάκης
Στέλλα Μπίνα
Αθηνά-Πωλίνα Ντόβα
Μαρία Πουλάκη

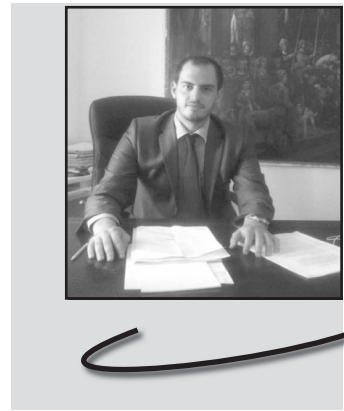
Θεανώ Ταμπούκου
Πάρης Τζούμας
Γιάννης Φλιτζάνης
Βικτωρία Χατζάρα

Περιεχόμενα

Τεύχος 5^ο

Χαιρετισμός Προέδρου ΕΑΝΔΑ	5
Χαιρετισμός Αντιπροέδρου ΕΑΝΔΑ	6
Το παρόν και το μέλλον της ΕΑΝΔΑ	8
Ο λόγος τώρα στους Νέους	9
Συμμετοχικές διαδικασίες και δράσεις: Μια αδήριτη ανάγκη	10
Ένωση κόντρα στη μιζέρια	11
Οι λύσεις έρχονται από συλλογική δράση και ενότητα	12
Όλοι μαζί μπορούμε	12
Γιατί ΕΑΝΔΑ	13
Η αρχή της πορείας μας	14
Νέα ΕΑΝΔΑ	15
● ΠΟΛΙΤΙΚΗ – ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ	
Εγκλωβισμένοι ανάμεσα σε ακραίες επιλογές	16
Ο δογματισμός και η γκρεμισμένη γέφυρα	17
Η κολυμβήθρα του Σιλβάμ για 20	19
Προεδρικές Εκλογές Αμερικής 2012	22
Το Νόμπελ Ειρήνης 2012 στην Ευρωπαϊκή Ένωση	25
● ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ	
Δίκαιο και Γενετική: Σύμμαχοι ή Εχθροί;	27
Διαμεσολάβηση (ν. 3898/2010)	28
Άρθρο 99 Νέου Πτωχευτικού Κώδικα	29
● ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ	
Η πρόκληση Ντύρενματ. Μια δίκη ανάποδα.	31

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΕΝΩΣΗΣ ΑΣΚΟΥΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Αναμφίβολα οι στιγμές που βιώνουμε ως Έλληνες πολίτες είναι πρωτόγνωρες και τα πολλά λόγια είναι περιττά. Η χώρα διέρχεται μια περίοδο ακραίας οικονομικής κρίσης, η οποία μετέβαλε πλήρως τις ζωές και τους στόχους μας. Η κρίση, όπως αυτή προήλθε δια των εγκληματικών λαθών της επονομαζόμενης «γενιάς του Πολυτεχνείου» πλήττει τις ευαίσθητες πληθυσμιακές ομάδες, και κυρίως τους νέους ανθρώπους. Η γενιά μας αποτελεί το πρώτο θύμα της σημερινής οικονομικής, κοινωνικής και αξιακής ύφεσης με αποτέλεσμα ένα κρίσιμο εθνικό κεφάλαιο είτε να μεταναστεύει (εάν έχει την πολυτελή αυτή δυνατότητα), είτε να παραμένει σε μια χώρα της οποίας το κύριο πρόβλημα είναι η έλλειψη σαφούς εθνικού στόχου και η αποστέρωση της ελπίδας και της προοπτικής από τους πολίτες.

Οι νέοι άνθρωποι έχουμε ένα ύψιστο χρέος σε αυτήν την κρίσιμη καμπή: Να παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για να μετατρέψουμε μια χώρα, η οποία κατακλύστηκε για δεκαετίες από ιδεολογικούς δογματισμούς, ψευδείς και στρεβλές εξομοιώσεις καταναλωτικών προτύπων και ακραίο λαϊκισμό, σε μια χώρα που θα διέπεται από ορθολογισμό, αξιοκρατία και πνεύμα αλληλεγγύης.

Οι ασκούμενοι και νέοι δικηγόροι ανήκουν στην ως άνω γενιά, αποτελώντας πυρήνα γνώσεων, ήθους και κοινωνικού δυναμισμού. Γαλουχήθηκαν ακαδημαϊκά έχοντας ως στόχο μίαν άλλη αγορά εργασίας από αυτήν που αντίκρισαν μετά το τέλος των σπουδών τους, με αποτέλεσμα να βρίσκονται καθημερινά αντιμέτωποι με την απαξίωση του επαγγέλματος, με την κατευθυνόμενη από συγκεκριμένους κύκλους κοινωνική στοχοποίηση και με την πλήρη αναντιστοιχία παρεχόμενων υπηρεσιών και αμοιβής-συνθηκών εργασίας. Η αντιμετώπισή τους σε φορολογικό επίπεδο είναι αλλοπρόσαλλη, καθόσον δεν τους παρέχει την παραμικρή δυνατότητα ώστε να «ανασάνουν» και να μπορέσουν να παράξουν υγιώς όντας ενεργοί, αλλά αντίθετα τους επιφυλάσσεται φορολογική επιδρομή ισοπεδωτικού χαρακτήρα, άνευ ηλικιακών, εισοδηματικών κριτηρίων και επιμέρους κινήτρων. Η αντιμετώπιση τους σε επίπεδο ασφαλιστικών εισφορών και περιθάλψης είναι, επίσης, ενδεικτική του τρόπου με τον οποίο η Ελληνική Πολιτεία αντιμετωπίζει τη νέα γενιά. Ασφαλιστικές εισφορές 2.000 ευρώ από το πρώτο έτος δικηγορίας και υποχρεωτική αλλαγή ασφαλιστικής κατηγορίας ανά τριετία με αποτέλεσμα η πλειοψηφία των νέων συναδέλφων να αδυνατεί πλέον να εξοφλήσει τις ασφαλιστικές της εισφορές. Τα ως άνω σε συνδυασμό με πλήθος άλλων επιμέρους οικονομικών υποχρεώσεων καθιστούν την καθημερινή πραγματικότητα για το νέο συνάδελφο εντελώς διαφορετική από αυτή που παρουσιάζεται εντέχνως και με ύποπτο τρόπο από τα μμε.

Η Ένωση Ασκούμενων και Νέων Δικηγόρων Αθηνών προσπαθεί μέσα από τις θεσμικές της δυνατότητες να συνδράμει στη βελτίωση των ως άνω συνθηκών. Η εξωστρέφειά της, αποτέλεσμα συντονισμένων και οργανωμένων δράσεων κατά τα τελευταία χρόνια, της δίδει τη δυνατότητα να είναι παρούσα και ενεργή, ασκώντας πίεση και έχοντας δυναμική παρουσία στα δικηγορικά δρώμενα. Η Ένωσή μας και το νέο διοικητικό συμβούλιο αμέσως μετά την ανάληψη των καθηκόντων του καταδίκασε απερίφραστα τα φημολογούμενα μέτρα περί φορολογικής επιδρομής ρεβανσιστικού και ισοπεδωτικού χαρακτήρα, ενώ κατέθεσε ενώπιον του Προέδρου της Βουλής υπόμνημα, το οποίο κοινοποιήθηκε επίσης στα μέλη του Ελληνικού Κοινοβουλίου, με την επισήμανση έλλειψης οποιασδήποτε προστατευτικής πρόβλεψης για τους νέους έως 35 ετών και ταυτόχρονη πρόταση για θέσπιση ανάλογης νομοθετικής ρήτρας, όπως τούτο συμβαίνει σε αρκετές ευρωπαϊκές

χώρες. Για το θέμα αυτό έχουν ήδη κατατεθεί κοινοβουλευτικές αναφορές και ερωτήσεις στους αρμόδιους Υπουργούς και αυτή η πίεση και παρουσία της Ένωσής μας πρέπει και θα συνεχιστεί σε όλα τα επίπεδα. Επίσης άμεσος στόχος μας είναι η σε συνεργασία με την Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς και τον ΔΣΑ περαιτέρω αξιοποίηση του προγράμματος Legal Aid, ώστε να απευθύνεται αποκλειστικά και με διαφάνεια σε νέους συναδέλφους, ενώ θα επιχειρούμε κάθε δυνατή δράση προς όφελος των ασκούμενων και νέων συναδέλφων μέσω πίεσης και κατάθεσης προτάσεων στα κέντρα λήψης αποφάσεων.

Είμαι πεπεισμένος ότι η γενιά μας είναι γενιά ποιοτική, σπουδαγμένη και αξιοπρεπής. Οι ασκούμενοι και νέοι δικηγόροι είναι εκλεκτά μέλη της γενιάς αυτής και πρέπει να προφυλαχθούν ως «κόρη οφθαλμού». Η Ελληνική Πολιτεία πρέπει να αρθεί στο ύψος των περιστάσεων. Η γενιά που οδήγησε τη χώρα στο σημερινό σημείο πρέπει, έστω την ύστατη στιγμή να δώσει ανάσα στους νέους ανθρώπους. Αλλά, πέραν αυτού, οι ίδιοι οι νέοι άνθρωποι πρέπει να πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας. **Ενωμένοι, δραστήριοι, αλληλέγγυοι, συναδελφικοί.**

Γιώργος Κώσηρας

Πρόεδρος Ένωσης Ασκούμενων και Νέων Δικηγόρων Αθηνών

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ ΕΝΩΣΗΣ ΑΣΚΟΥΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Συνάδελφοι, η κρίση μας βρήκε στην αρχή της σταδιοδρομίας μας, στο ξεκίνημα της ζωής μας, τη στιγμή που δημιουργούμε τις βάσεις για να πραγματοποιήσουμε τα όνειρα μας. Όλα έχουν ανατραπεί, τα όνειρα και οι στόχοι ματαιώνονται, η καθημερινότητα γίνεται αγώνας επιβίωσης. Άλλο δρόμο δεν έχουμε, πρέπει να παλέψουμε.

Είναι αλήθεια ότι πληρώνουμε πολύ ακριβά τον άκρατο λαϊκισμό και τη διαφθορά που βασίλευσαν επί δεκαετίες σε κάθε πτυχή της κοινωνίας μας. Πληρώνουμε τα διεθνή κερδοσκοπικά παιχνίδια που τέσσερα χρόνια τώρα προσθέτουν στα μεγάλα κεφάλαια τους κόπους μας, ότι έχουμε παράξει, υποδεικνύοντάς μας και από πάνω ότι πρέπει να δουλέψουμε πιο σκληρά, περισσότερες ώρες και να παίρνουμε λιγότερα. Πληρώνουμε τέλος τις αμαρτίες ενός συνολικά διεφθαρμένου και άβουλου πολιτικού συστήματος, που ενώ έχει την κύρια ευθύνη για τις τύχες της χώρας δεκαετίες τώρα, συμπεριφέρεται σαν οσία παρθένα, λέγοντας άλλα όταν είναι αντιπολίτευση, τα αντίθετα όταν κυβερνά, άλλα υπόσχεται προεκλογικά, άλλα κάνει μετά, λαϊκίζει όταν δεν έχει ευθύνη, δήθεν σοβαρεύει όταν ασκεί εξουσία. Το παιχνίδι αυτό δεν έχει χρώμα. Όλοι ανεξαιρέτως και από όποιο ρόλο διαδραματίζουν δείχνουν την ίδια ανευθυνότητα, την οποία πάντα πληρώνουμε εμείς. Οι πλέον ανήθικοι και βολεμένοι πολιτευτές και συνδικαλιστές επανεμφανίζονται συνεχώς ως μνητές της ηθικής και της αλλαγής.

Σε αυτό το πλαίσιο εμείς οι δικηγόροι έχουμε στοχοποιηθεί συλλήβδην ως οι φοροφυγάδες, οι πλούσιοι και οι απατεώνες. Εμείς συνάδελφε, που δουλεύουμε με τους όρους που πολύ καλά

γνωρίζεις, είμαστε δήτην το πρόβλημα της οικονομίας, της φοροδιαφυγής, της ανταγωνιστικότητας. Όχι ότι δεν έχουμε και τέτοιους, πλουσίους που δηλώνουν ψίχουλα στην εφορία, που δεν πληρώνουν φόρους, που διαπλέκονται με όποιον μπορούν και με κάθε εξουσία για να πετύχουν ότι θέλουν. Δυστυχώς έχουμε πολλούς. Ποιός επαγγελματικός κλάδος δεν έχει; Αλλά εμείς πληρώνουμε το μάρμαρο για όλους. Οδηγούμαστε στην εξόντωση δίχως κανείς να μας προστατεύει, ενώ ολόκληρη η κοινωνία γνωρίζει ότι ο νέος δικηγόρος είναι ένας κακοπληρωμένος εργαζόμενος ή πολλές φορές ένας άνεργος, χωρίς παραστάσεις, δουλειά και εισοδήματα. Καμία εξαίρεση για μας, καμία αγωνία, όλοι στο ίδιο τσουβάλι που χτυπιέται από παντού.

Τα σχέδια για μεγαλύτερη φορολόγηση δεν εξαιρούν εμάς, τους νέους δικηγόρους. Και ας μην κάνει κανείς παραστάσεις, και ας βάζει από την τσέπη του της ασφάλιση του ενώ στην πραγματικότητα εργάζεται ως μισθωτός, και ας μην έχει καμία εργασιακή προστασία. Η φορολόγηση από το πρώτο ευρώ με αυξημένους συντελεστές θα αποτελέσει στην πραγματικότητα βίαιη έξοδος από τη δικηγορία για πολλούς από εμάς. Δεν μπορούμε να αντέξουμε τέτοια φορολογία και πρέπει, όπως και σε άλλους επαγγελματικούς κλάδους, να ληφθεί ειδική μέριμνα και εξαιρέσεις για τους νεοεισερχόμενους στο επάγγελμα, με κριτήρια ηλικιακά και έτη δικηγορίας.

Την ίδια στιγμή δουλειές και υποθέσεις δεν υπάρχουν. Ο κύκλος της οικονομίας που μικραίνει, η ύλη που μειώνεται, το κόστος της δικαιοσύνης που αυξάνεται, μας αφήνουν χωρίς υποθέσεις και δουλειά. Σε αυτά τα ζητήματα πρέπει να δώσουμε άμεσες απαντήσεις. Μαζί με την ανατροπή της πολιτικής άκρατης λιτότητας να βρούμε προτάσεις και λύσεις για τον πυρήνα της δουλειάς μας, την αύξηση της δικηγορικής ύλης, την απασχόληση εν γένει των νέων δικηγόρων. Με τις δικασίμους βέβαια να έρχονται από το μακρινό μέλλον και τις υποθέσεις να στοιβάζονται στα πινάκια τι να τις κάνουμε τις υποθέσεις; Αν δεν λυθεί αυτό το πρόβλημα απειλείται με κατάργηση συνολικά η δικαιοσύνη τόσο επαγγελματικά για εμάς όσο και ως θεσμός – θεμέλιο της δημοκρατίας.

Τα παραπάνω καταδεικνύουν με τον πιο έντονο τρόπο ότι άμεσα πρέπει να ληφθεί ειδική μέριμνα στο θέμα των δυσβάσταχτων ασφαλιστικών εισφορών με μείωση των καταβαλλόμενων ποσών και τη δυνατότητα αποπληρωμής τους σε δόσεις. Σε άλλη περίπτωση πολλοί νέοι, και όχι μόνο, δικηγόροι δεν θα μπορούν να καταβάλουν τις εισφορές αυτές. Το ζήτημα δε της ανταποδοτικότητας των εισφορών υπέρ ΟΑΕΔ που όλοι καταβάλουμε ετησίως πρέπει να λειτουργήσει επιτέλους προς όφελος του δικηγόρου που έχει οικονομική ανάγκη.

Σε όλα τα ανωτέρω ζητήματα καθώς και στα δεκάδες προβλήματα της καθημερινότητας η ΕΑΝΔΑ πρέπει να έχει, και θα έχει, πρωταγωνιστικό ρόλο στην αντιμετώπιση τους. Θα προσπαθήσουμε, με τις ιδέες, τις προτάσεις, τις παρεμβάσεις και τη δράση μας να κάνουμε το μέγιστο που μπορεί να κάνει η Ένωση εντός των θεσμικών δυνατοτήτων της. Μακριά όμως από φανφάρες και κορώνες. Αυτά για μένα ανήκουν στο παρελθόν και αποτελούν μέρος της κρίσης. Η Ένωση, αν θέλουμε να πετύχουμε κάτι, έχει καθήκον να διεκδικεί ουσιαστικές λύσεις, με σοβαρότητα και ρεαλισμό. Τα προβλήματα είναι κοινά και πλήττουν όλους τους δικηγόρους και ειδικά εμάς τους νέους, μπροστά δε στο μέγεθος τους οι διαφορές μας εξαφανίζονται. Επομένως είναι ανάγκη επιβίωσης να ενώσουμε τις δυνάμεις μας, να κάνουμε πραγματικές ανατροπές σε κάθε επίπεδο, να συστρατευθούμε όλοι χωρίς μισαλλοδοξία στον κοινό αγώνα.

Με τιμή,

Χάρης Δημακαρέας

Αντιπρόεδρος Ένωσης Ασκούμενων και Νέων Δικηγόρων Αθηνών

Το παρόν και το μέλλον της Ε.Α.Ν.Δ.Α.

Στις 2 Νοεμβρίου 2012 έλαβαν χώρα οι εκλογές για την ανάδειξη των νέων μελών του Διοικητικού Συμβουλίου της Ένωσης Ασκουμένων και Νέων Δικηγόρων Αθηνών.

Μετά την ανάδειξη των μελών του Δ.Σ. είχα την τιμή να λάβω την θέση της Γενικής Γραμματέως. Η θέση αυτή είναι ιδιαίτερος τιμητική για μένα. Είμαι 25 ετών και τον τελευταίο χρόνο «μάχιμη» δικηγόρος. Εργάζομαι από την πρώτη μέρα της ασκήσεώς μου μέχρι σήμερα. Εργάζομαι, όπως όλοι οι συνάδελφοί αυτής της γενιάς, με τους χειρότερους, ίσως, όρους και συνθήκες των τελευταίων ετών.

Στα πλαίσια της εργασίας μου ήρθα σε επαφή με την Ε.Α.Ν.Δ.Α. Μία Ένωση, της οποίας η δράση δεν είναι ευρέως γνωστή, αν και η προσφορά της - ειδικά τα τελευταία 2 χρόνια - σε σχέση με τις εξελίξεις στον κλάδο μας είναι αδιαμφισβήτητη. Η Ένωση με τις πρωτοβουλίες των μελών του απερχόμενου Δ.Σ. και την συλλογική τους προσπάθεια προχώρησε σε καινοτόμες αλλαγές που αποτελούν αλματώδες βήμα για την βελτίωση των συνθηκών εργασίας των ασκουμένων και νέων δικηγόρων.

Η άσκηση στα δικαστήρια, η έκδοση μειωμένης αξίας ετήσιων καρτών για τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, η οργάνωση των νομικών συνεδρίων, η έκδοση του περιοδικού της Ένωσης, η συνεχής επαφή με τους νέους συναδέλφους μέσω της ιστοσελίδας της Ένωσης και των συναντήσεων στα γραφεία της ήταν μερικές μόνο από τις δράσεις της στο πλαίσιο της ως άνω προσπάθειας.

Αυτές οι πρωτοβουλίες έκαναν εμάς τους νέους δικηγόρους που αντιμετωπίζουμε μία σωρεία προβλημάτων να συνειδητοποιήσουμε πως τα προβλήματα αυτά δεν είναι διαφορετικά για τον καθένα από εμάς αλλά κοινά και μπορούν να επιλυθούν πολύ πιο αποτελεσματικά μέσω ενός φορέα όπως η Ε.Α.Ν.Δ.Α.

Μπορεί κάποιοι να μας θεωρούν ονειροπόλους. Μπορεί να θεωρούν ότι ανήκουμε σε μία προνομιούχα κοινωνική ομάδα και ότι έχουμε την πολυτέλεια, να ασχολούμαστε με τον συνδικαλισμό, ενώ πολλοί από τους συναδέλφους μας αντιμετωπίζουν, πλέον, βιοποριστικά ζητήματα. Μπορεί, επιπλέον, να ισχυρίζονται ότι η Ένωση δεν έχει καμία δυναμική και κατά συνέπεια δεν μπορεί να αλλάξει την πορεία των πραγμάτων.

Σε όλους αυτούς απαντάμε πως η Ε.Α.Ν.Δ.Α μέσω ημών θα ασκήσει πίεση προς κάθε κατεύθυνση, προκειμένου να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των νέων συναδέλφων. Επίσης, εμείς ως μέλη του Δ.Σ. της Ε.Α.Ν.Δ.Α. δεν είμαστε αποκομμένοι από την πραγματικότητα. Είμαστε όλοι νέοι και «μάχιμοι» δικηγόροι, οι οποίοι βιώνουμε στον ίδιο βαθμό με όλους τις υπάρχουσες άσχημες συνθήκες και τις συνέπειές τους (πολλοί νέοι συνάδελφοι δεν κάνουν ούτε μία παράσταση στα δικαστήρια το χρόνο). Το μόνο που μπορούμε να εγγυηθούμε είναι ότι έχουμε την διάθεση να καταβάλλουμε τη μέγιστη προσπάθεια, ώστε, μέσω της συλλογικής δράσης μας, να μπορέσουμε να διατηρήσουμε τα κεκτημένα της Ένωσης και να την παραδώσουμε στις επόμενες γενιές νέων συναδέλφων πιο οργανωμένη και ισχυρή.

Βάνια Παπαδοπούλου
Δικηγόρος Αθηνών
Γενική Γραμματέας Ε.Α.Ν.Δ.Α

«Ο λόγος τώρα στους Νέους»

Αγαπητοί συνάδελφοι και φίλοι,

Κινούμαστε, ζούμε και εργαζόμαστε εντός ενός πλαισίου δύσκολων και δυσάρεστων συγκυριών, ασταθούς και ασαφούς καθημερινότητας, μέσα σε ένα κυκεώνα πληροφοριών για το τι «μέλλει γενέσθαι» για το λειτούργημα μας, για το πώς πρόκειται να διαμορφωθούν οι συνθήκες για τους ασκουμένους και νέους δικηγόρους.

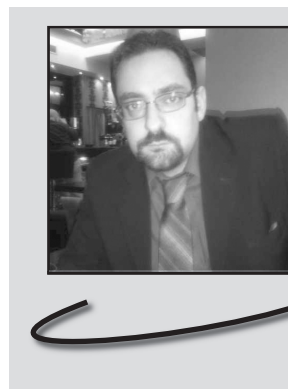
Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, μέσα από τις εκλογές της Τρίτης 2/10/2012, προέκυψε το νέο ΔΣ της Ένωσης Ασκουμένων και Νέων Δικηγόρων Αθηνών. Είναι αυτονόητο, ιδιαίτερως εντός των δεδομένων συνθηκών, πως οι πράξεις επιβάλλεται να προηγούνται των λόγων, το γεγονός δε αυτό διογκώνει ιδιαίτερως το βάρος των ευθυνών όλων όσων επιδιώκουμε και έχουμε συμμετοχή στα κοινά. Επιπλέον δε, το έργο μας δυσκολεύει και το γενικότερο κλίμα και προσπάθεια απομείωσης της αξίας της προσπάθειας και του έργου που φορείς όπως η Ε.Α.Ν.Δ.Α. προσφέρουν στους ασκούμενους και νέους δικηγόρους, από διάφορους κύκλους που επικαλούνται το αβάσιμο και έωλο πρόσχημα της εξυπηρέτησης αλότριων συμφερόντων.

Εντούτοις, είμαι δε στην ευχάριστη θέση να αναφέρω ότι, ήδη από τις πρώτες ημέρες της συστάσεώς του, το νέο ΔΣ της Ενώσεως, παρακολουθούμε πάντοτε στενά τις ραγδαίες εξελίξεις στην κοινωνία εν γένει, στον τομέα μας ειδικότερα αλλά και σε όλους τους τομείς που είναι αλληλένδετοι με το δικό μας, με βασικό μας σκοπό να είμαστε σε θέση να προτείνουμε λύσεις σε ανακύπτοντα προβλήματα αλλά και να αναλαμβάνουμε δράσεις προς το σκοπό αυτό.

Επιπλέον δε συμμετέχουμε δυναμικά στις κινητοποιήσεις του Δ.Σ.Α., είμαστε σε συνεχή επαφή με φορείς και αρμοδίους, αναφορικά με τα καθημερινά ζητήματα που ανακύπτουν, στους οποίους δε έχουμε κοινοποιήσει υπομνήματα και προτάσεις της Ενώσεως, ενώ τα γραφεία της Ενώσεως είναι πάντοτε ανοιχτά προκειμένου ο καθένας ασκούμενος και νέος συνάδελφος να μπορεί να διατυπώσει απόψεις, θέσεις, προτάσεις του προς βελτίωση των συνθηκών εργασίας του, ενώ πάντοτε πιστοί στον επιστημονικό χαρακτήρα της Ενώσεως, επιμένουμε στην άρτια διοργάνωση επιστημονικών ημερίδων και συνεδρίων, με θέματα επίκαιρα και επιστημονικά ενδιαφέροντα.

Η συμμετοχή όλων μας, στην κρίσιμη αυτή περίοδο, στην προσπάθεια αυτή είναι πολύτιμη.

Γεώργιος Ν. Σταυρίδης
Δικηγόρος
LLM UNIVERSITÄT MÜNSTER
ΜΔΕ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
Υποψήφιος Διδάκτωρ Νομικής
Ταμίας Ε.Α.Ν.Δ.Α.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΕΙΣ: ΜΙΑ ΑΔΗΡΙΤΗ ΑΝΑΓΚΗ

Σε μια δύσκολη ατραπώ για τη χώρα, την κοινωνία, τις παραγωγικές δυνάμεις και –συνεκδοχικά- το ίδιο το δικηγορικό επάγγελμα ένιωσα άφευκτη την ανάγκη να συμμετάσχω στις συλλογικές διαδικασίες για την ανάδειξη του νέου Δ.Σ. της Ε.Α.Ν.Δ.Α. Οι συνάδελφοί μου έκαναν την τιμή και χαρά να με εκλέξουν μέλος αυτού, παρέχοντάς μου έτσι την ευκαιρία να δράσω εκ των έσω για την ανάδειξη και επίλυση καθημερινών, λειτουργικών προβλημάτων που αντιμετωπίζει ο νέος δικηγόρος και ασκούμενος αλλά και το βήμα να εκφράσω θεσμικά τις ανησυχίες και την αγωνία όλων μας για όσα παράλογα συμβαίνουν και αλλάζουν δραματικά τις συνθήκες άσκησης του επαγγέλματος, θέτοντας εκποδών την κεφαλαιοποίηση κόπων και σπουδών ετών. Η κρίση μαίνεται, παρασύροντας τις νεότερες –ιδίως– γενιές δικηγόρων σε όρους οικονομικής και κοινωνικής εξαθλίωσης και σε πρωτοφανή ανυποληψία και αβεβαιότητα.

Παράλληλα, ολοένα και περισσότεροι νέοι, αποτελούντες το ποιοτικό έμπυχο δυναμικό της χώρας, αναγκάζονται σε βίαιη φυγή προς το εξωτερικό αναζητώντας καλύτερη τύχη και περιθώρια εξέλιξης.

Σε ένα τέτοιο ασφυκτικό κλίμα καλείται η Ένωση, περισσότερο από ποτέ, να ενώσει –αφήνοντας μακριά αγκυλώσεις και αναχρονιστικές περιχαρακώσεις- να εμπνεύσει, να εμφυσήσει αισιοδοξία, να δράσει και να παράξει έργο ουσίας. Θέσπιση ειδικής πρόβλεψης για ηπιότερη φορολόγηση των νέων συναδέλφων, μείωση των ασφαλιστικών εισφορών σε επίπεδα που να ανταποκρίνονται αυτές στις παρεχόμενες υπηρεσίες, επαναπροκήρυξη προγράμματος ΕΣΠΑ για την επιχορήγηση όσων θέλουν να ανοίξουν γραφείο, διαφάνεια στη διαχείριση του προγράμματος της «Νομικής Βοήθειας» («Legal Aid»), συνέχιση του προγράμματος άσκησης στα Δικαστήρια και αντιμετώπιση των αρρυθμιών που έχουν παρουσιαστεί, θέσπιση ωρών ακρόασης παραπόνων και καταγγελιών σε εβδομαδιαία βάση, διοργάνωση ημερίδων κοινωνικού και επιστημονικού προσανατολισμού και άρτιων νομικών συνεδρίων, βελτίωση και εκσυγχρονισμός του περιοδικού μας αποτελούν μερικούς από τους στόχους που πρέπει να εκπληρώσει το νεοεκλεγέν Δ.Σ., υποστηρίζοντας –παράλληλα– την αυτονόητη ιδιότητά της Ένωσης ως ισόκυρο όργανο συνδιαμόρφωσης των ευρύτερων εξελίξεων στον κλάδο. Κυρίως, εντούτοις, στοίχημα και αδήριτη ανάγκη αποτελεί η επαναδραστηριοποίηση όλων των νέων συναδέλφων και ασκούμενων και η αυθόρμητη και ανιδιοτελής συμμετοχή τους στις συλλογικές διαδικασίες και δράσεις, οι οποίες αποτελούν απαραίτητο πυλώνα δημοκρατίας και έκφρασης, ιδιαίτερα στις μέρες μας.

Η προσωπική μου επιδίωξη εξαντλείται στο να αποτελέσω κομμάτι ενός υγιούς οργανισμού και να διοχετεύσω τη δημιουργικότητά μου στην πλήρωση κοινών στόχων. Να συντελέσω με τις δυνάμεις μου σε μία Ένωση εξωστρεφή, πρωτοπόρα, δυναμική, αρωγό για τον νέο δικηγόρο και τον ασκούμενο. Σε μία εποχή όπου το «ζητείται ελπίς» του Έλληνα πεζογράφου περιγράφει γλαφυρότερα από οποτεδήποτε άλλοτε τη ζώσα πραγματικότητα να αποτελέσω μέρος ενός μηχανισμού αναδόμησης θεσμών και αξιών.

Χρήστος Ι. Θεοδωρόπουλος
Δικηγόρος LL.M., M.D.E.
Μέλος Δ.Σ. Ε.Α.Ν.Δ.Α.

Ένωση κόντρα στη μιζέρια

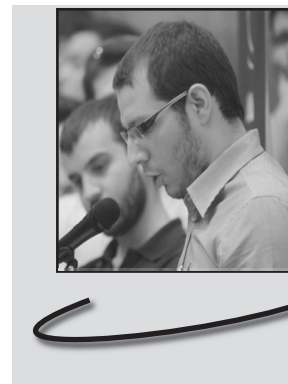
Λόγια χλιοειπωμένα αλλά στην ουσία τους θλιβερά: είναι δύσκολο σήμερα ένας νέος άνθρωπος, επιστήμονας και επαγγελματίας, να θεωρεί εαυτόν τυχερό που ξεκινά την πορεία του στον επαγγελματικό στίβο τη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία. Αντίθετα μέσα στην οικονομική και πολιτική κατάπτωση που ζει η χώρα μας αλλά πολύ περισσότερο μέσα στην ηθική, κοινωνική και πολιτιστική παρακμή οι περισσότεροι από εμάς νιώθουμε σαν να μη χωράμε μέσα στα σύνορα της Ελλάδας. Σίγουρα όλα αυτά σε κάποιο βαθμό ισχύουν η αποδοχή τους όμως, θα αποτελέσει την ήττα της γενιάς μας.

Ως νέοι δικηγόροι είναι καθήκον μας να αντισταθούμε σε αυτή την κατηφόρα. Και η ενασχόλησή μας με τα κοινά πρέπει να έχει την ίδια κατεύθυνση. Αυτόν ακριβώς το ρόλο καλείται να διαδραματίσει η ΕΑΝΔΑ. Ως Ένωση (λέξη που χρησιμοποιώ με το κυριολεκτικό νόημά της αφού προβλήματα, στόχοι και μέλλον είναι κοινά για όλους μας) οφείλουμε να σταθούμε δίπλα στον ασκούμενο και το νέο δικηγόρο όχι μόνο προσπαθώντας να επιλύσουμε μικρά και μεγάλα προβλήματα, αλλά κυρίως κρατώντας ψηλά το ηθικό, την αξιοπρέπεια και την ελπίδα μας απέναντι στην απαισιοδοξία και τη μιζέρια των καιρών.

Κλείνοντας θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους τους φίλους και συναδέλφους που στήριξαν την υποψηφιότητά μου και μου έκαναν την τιμή να είμαι ο πρώτος ασκούμενος που εκλέγεται στο ΔΣ της Ένωσης. Συνάμα ευχαριστώ το Προεδρείο για την εμπιστοσύνη που μου έδειξε αναθέτοντάς μου τη συν-αρχισυνταξία του περιοδικού που κρατάτε στα χέρια σας, μαζί με τη Βάνια Παπαδοπούλου.

Καλή θητεία και καλή δύναμη σε όλους!

Ανδρέας Α. Κυριακόπουλος
Ασκούμενος δικηγόρος
Μέλος Δ.Σ. της ΕΑΝΔΑ

"Οι λύσεις έρχονται από συλλογική δράση και ενότητα"

Μετά τις εκλογές της 2ας Οκτωβρίου εξελέγη το νέο ΔΣ της ΕΑΝΔΑ, με πολλά νέα πρόσωπα φιλοδοξώντας να κομίσει νέες ιδέες για την επίλυση των προβλημάτων των νέων και ασκουμένων δικηγόρων. Ο στόχος σε αυτή τη θητεία πρέπει να είναι διπλός: λίγα λόγια και πολλά έργα που ως στόχο θα έχουν τη βελτίωση της δυσμενέστατης θέσης στην οποία έχει περιέλθει ο νέος δικηγόρος σήμερα. Τα προβλήματα είναι γνωστά σε όλους μας, κατά την περίοδο πριν τις εκλογές της ΕΑΝΔΑ διατυπώθηκαν ενδιαφέρουσες θέσεις για την επίλυση τους, πολλές από αυτές ήταν καινοτόμες άλλες ήταν απλά αυτονόητες, όλες όμως για να επιτευχθούν πρέπει να υπάρξει συλλογική δράση με ενωτικό πνεύμα από όλους. Η εποχή δεν δίνει περιθώρια σε κανένα να παίξει μικροπολιτικά παιχνίδια για να αναδειχθεί ο ίδιος ατομικά καθώς η ιστορία έχει δείξει ότι πίσω από την ανάδειξη ατομικών συμφερόντων οι επιπτώσεις για το σύνολο είναι ολέθριες είτε βραχυπρόθεσμα είτε μακροπρόθεσμα. Οι δυνατότητες της Ένωσης, οι οποίες είναι πολλές όπως έχει αποδειχθεί μέχρι σήμερα, πρέπει να επικεντρωθούν στην παραγωγή έργου για το συμφέρον όλων των νέων και ασκουμένων δικηγόρων απομονώνοντας παράλληλα λογικές και πρακτικές που έχουν καθλώσει το επάγγελμα μας αυξάνοντας παράλληλα τις ανισότητες και αποκλείοντας κατ' ουσίαν του νέους δικηγόρους από την δικηγορική ύλη. Σε αυτή την προσπάθεια πιστεύω ότι δεν θα είμαστε μόνοι μας αλλά θα έχουμε και όλους εσάς δίπλα μας καθώς τα ίδια προβλήματα βιώνουμε, τους ίδιους προβληματισμούς συζητάμε το ίδιο μέλλον μας ανήκει και το στοίχημα μας είναι να φτιάξουμε το μέλλον που μας αξίζει, από εμάς εξαρτάται.

Με εκτίμηση,
Βενιαμίν Μπατής
Δικηγόρος Αθηνών, μέλος Δ.Σ. της Ε.Α.Ν.Δ.Α.

Όλοι μαζί μπορούμε...

Αγαπητοί συνάδελφοι

Μέσα σε αυτή τη δύσκολη συγκυρία για τον κλάδο μας αλλά και για την ευρύτερη ελληνική κοινωνία Σας ευχαριστώ θερμά που με τιμήσατε με τη ψήφο σας και δείξατε εμπιστοσύνη στο πρόσωπο μου.

Τα ζητήματα που ταλανίζουν τους νέους και νέες συναδέλφους μας είναι σημαντικά και καθοριστικά για τη βιωσιμότητά μας ως επαγγελματίες και θα κληθούμε στο προσεχές μέλλον να δώσουμε μαζικούς αγώνες προκειμένου να αντισταθούμε στην ισοπέδωση των δικαιωμάτων μας και των κεκτημένων μας.

Σαν ένωση που αγωνίζεται για την επαγγελματική σταδιοδρομία και επιβίωση των μελών της, έχουμε καθήκον να υπερασπιζόμαστε τα δικαιώματα και τις επαγγελματικές διεκδικήσεις του Δικηγο-

ρικού Σώματος και ιδιαίτερα των νέων και να αγωνιζόμαστε για τη λύση των προβλημάτων που ανακύπτουν αγρυπνώντας για την προστασία της Δικηγορικής ολότητας.

Σκοπός μας είναι να είμαστε δίπλα στους ασκούμενους και νέους δικηγόρους ανταλλάσσοντας απόψεις, παρέχοντας νομική υποστήριξη και συνδράμοντας στη διασφάλιση των επαγγελματικών τους δικαιωμάτων.

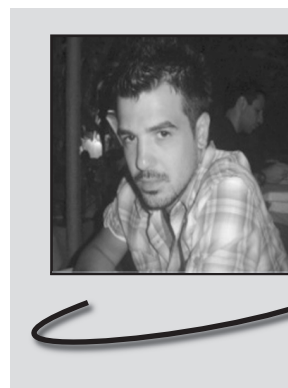
Όλοι μαζί ενωμένοι, ευρισκόμενοι σε διαρκή εγρήγορση, θα προλάβουμε τις μελλοντικές εξελίξεις προκειμένου να αποτραπούν ολέθριες συνέπειες που θα πλήξουν ανεπανόρθωτα τον κλάδο μας.

Η δράση μας εκκινείται από μια ειλικρινή διάθεση προάσπισης των κεκτημένων και δικαιωμάτων μας.

Με εκτίμηση
Αλέξανδρος Ι. Παπαϊωαννίδης
Δικηγόρος, μέλος Δ.Σ. ΕΑΝΔΑ

Γιατί ΕΑΝΔΑ...

Οι καιροί δύσκολοι. Το ίδιο και οι απαιτήσεις τους. Οι προσδοκίες λιγότερες, ιδιαίτερες σε κλάδους χειμαζόμενους, όπως ο Δικηγορικός. Και τα πράγματα χειροτερεύουν, όταν γίνεται λόγος για τους νέους επιστήμονες αυτού του χώρου. Υπάρχει λύση άραγε; Κι όμως υπάρχει. Μόνο, όμως μέσα από συλλογικά μορφώματα. Μόνο μέσα από μηχανισμούς, που γενικεύουν την φωνή μας και την ανδρώνουν. Γι' αυτό, τώρα είναι η ώρα που η ΕΑΝΔΑ χρειάζεται ενίσχυση. Τώρα είναι η ώρα που πρέπει να ενισχύσουμε τη συμμετοχή μας στους μαζικούς φορείς. Δεν μπορούμε να μένουμε αδρανείς. Δεν πρέπει να μένουμε αδρανείς. Μας απαγορεύεται, σε μία κλίμακα 7.000 νέων δικηγόρων και ασκούμενων, να προσέρχονται στις κάλπες 1.500.. Αυτό, πέρα από τη δεδομένη απαξίωση που δείχνει προς συλλογικούς θεσμούς εκπροσώπησης, πρέπει να μας προβληματίσει. Και δυστυχώς, εκείνο το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγουμε είναι ότι προφανώς κανείς πλέον δεν πιστεύει ότι μπορεί κάτι να γίνει. Κι όμως. Μπορούν να γίνουν πολλά. Πρέπει όλοι, όμως, να γίνουμε συμμετοχοί σε αυτό. Αντί, λοιπόν, χαιρετισμού, μετατρέπω αυτό το άρθρο σε κάλεσμα. Και σας καλώ όλους. Γιατί Ένωση Ασκούμενων και Νέων Δικηγόρων Αθηνών χωρίς Νέους και Ασκούμενους Δικηγόρους, δεν γίνεται...

Με εκτίμηση και ευχαριστώντας όσους με τίμησαν με την ψήφο τους και όλους όσοι συμμετείχαν.

Θοδωρής Παναγιώτου
Δικηγόρος,
Μέλος Δ.Σ. Ε.Α.Ν.Δ.Α.

Η αρχή της πορείας μας

Η συμμετοχή μου στο ΔΣ της ΕΑΝΔΑ θα έχει διπλό προορισμό: αφ' ενός να ενισχύσω το ρόλο του συλλόγου μας σε όλα τα επίπεδα (συνδικαλιστικά και επιστημονικά) και αφετέρου να υποδείξω λύσεις και να υλοποιήσω οποιαδήποτε πρόταση προωθεί το κοινό μας συμφέρον. Οι στρεβλώσεις που αντιμετώπισα ως ασκούμενος δεν θέλω να τις αντιμετωπίσουν και οι επόμενοι. Τα προβλήματα που αντιμετώπισα για την ίδρυση του δικού μου γραφείου δεν θέλω να τα αντιμετωπίσουν, όσοι, τώρα προσπαθούν να επιβιώσουν στο δύσκολο επαγγελματικό περιβάλλον. Κατέθεσα ήδη δυο προτάσεις: για την καλύτερη και ποιοτικότερη εργασία των ασκούμενων στα δικαστήρια και για την προσπάθεια επαναπροκήρυξης προγράμματος επιδότησης νέων δικηγόρων μέσω ΕΣΠΑ. Και θα κάνω ότι μπορώ για να τις υλοποιήσω.

Δυστυχώς, καλούμαστε να ζήσουμε και να δουλέψουμε σε ένα ζοφερό επαγγελματικό περιβάλλον. Αναλαμβάνουμε να διορθώσουμε όλα τα λάθη και όλες τις στρεβλώσεις που κληρονομήσαμε από τις προηγούμενες γενιές, τότε που λεφτά υπήρχαν. Οι δικηγόροι αδυνατούν να αυτονομηθούν, να αφιερώσουν χρόνο στην επιστημονική τους κατάρτιση και συμβιβάζονται σε λύσεις που προκαλούν θλίψη, αφού, επί παραδείγματι, οι έμμισθοι αμείβονται χειρότερα και από ανειδίκευτους εργάτες, με την ελπίδα πως κάποια στιγμή θα "τιάσουν την καλή" και φυσικά με "προοπτική μόνιμης συνεργασίας".

Μπορεί να παρέμβει η ΕΑΝΔΑ; Η εμπειρία δείχνει πως πρέπει να προσπαθήσουμε, αφού πολλά έχουν καταφέρει οι προηγούμενοι, αλλά και πολλοί στόχοι έχουν τεθεί για το άμεσο μέλλον.

Ηλίας Γ. Σιδέρης
Μέλος ΔΣ ΕΑΝΔΑ
sideris.il@dsa.gr
siderisilias.pblogs.gr

Νέα Ε.Α.Ν.Δ.Α.

Σε μία χρονική περίοδο, που η χώρα μας βιώνει μία πρωτοφανή οικονομική κρίση, αλλά και μία κρίση θεσμών και αξιών, δυστυχώς, τα μηνύματα που μπορούμε να στείλουμε δεν μπορεί να είναι πολύ αισιόδοξα.

Οι διαμορφωθείσες συνθήκες πλήττουν ένα μεγάλο κομμάτι νέων ανθρώπων, η πλειοψηφία των οποίων τυγχάνει να είναι και νέοι επιστήμονες. Περίοπτη θέση, δε, στη γενιά των νέων επιστημόνων που πλήττονται καταλαμβάνουν οι Ασκούμενοι και Νέοι Δικηγόροι, οι οποίοι βιώνουν την κρίση σε συνδυασμό με ένα ιδιαίτερος απαιτητικό επάγγελμα.

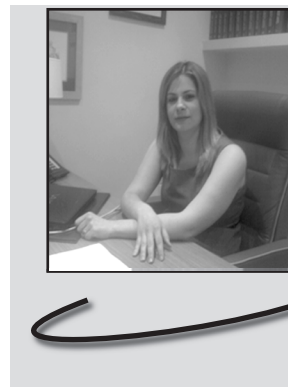
Συνεπεία των ανωτέρω, παρατηρείται στις ημέρες μας έντονα το φαινόμενο της απόρριψης από τους νέους των κομμάτων, των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των θεσμών εν γένει, γεγονός που αποτελεί τεράστια παγίδα για το μέλλον, δεδομένου ότι έτσι δίνεται η δυνατότητα σε τρίτα πρόσωπα να αποφασίζουν για εμάς, ερήμην μας.

Ως μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Ε.Α.Ν.Δ.Α, καλώ όλους τους αναγνώστες του εντύπου, χωρίς προσκόλληση σε «κομματικές ταμπέλες», να μας συνδράμουν στην προσπάθειά μας να προασπίσουμε τα δικαιώματά μας και να βελτιώσουμε τις καθημερινές συνθήκες διαβίωσης των Ασκουμένων και Νέων Δικηγόρων, ούτως ώστε να μην υποβαθμιστεί το λειτούργημά μας.

Ταυτόχρονα, θα ήθελα να δηλώσω την ιδιαίτερη συγκίνησή μου, καθώς, μετά από δύο συναπτά έτη, παραδίδω την αρχισυνταξία του εντύπου της Ε.Α.Ν.Δ.Α στη Βασιλική Παπαδοπούλου, Γενική Γραμματέα της Ένωσης και στον Ανδρέα Κυριακόπουλο, μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Ένωσης, με την ευχή να το εξελίξουν και να το κάνουν πιο «εξωστρεφές».

Καλή θητεία στο νέο Διοικητικό Συμβούλιο της Ένωσης.

Κυριακή Σταμαδιάνου
Δικηγόρος,
Μέλος Διοικητικού Συμβουλίου Ε.Α.Ν.Δ.Α.

Εγκλωβισμένοι ανάμεσα σε ακραίες επιλογές...

Δεν είναι η πρώτη φορά που ερχόμαστε αντιμέτωποι με εκβιαστικά διλήμματα αναφορικά με την ψήφιση ή μη των νέων (υποδεικνυόμενων) μέτρων και την –συνεπεία αυτής– εκταμίευση, ή μη, της επόμενης και απαραίτητης για τη δημοσιονομική επιβίωση της χώρας δόσης. Η λογική του «ή όλα ή τίποτα» δείχνει να κυριαρχεί και πάλι, με τις δύο αντιμαχόμενες πλευρές να παρατάσσονται στις πτέρυγες είτε «της υπευθυνότητας και του πατριωτισμού» είτε «του λαϊκισμού και της χρεοκοπίας». Ίσως γιατί θέλουν να είναι συμβατές με τη λογική των άκρων που δείχνει να επικρατεί ανέκαθεν στην ελληνική κοινωνία, σε κάθε έκφραση του δημόσιου βίου, έχοντας παραμερίσει τη μέση λύση, την προσπάθεια εξεύρεσης της ιδανικής κατεύθυνσης κατόπιν διαλόγου και στάθμισης κόστους και ωφέλειας των πολλαπλών στην πραγματικότητα υπαρκτών επιλογών. Αναπόφευκτα, καλούμαστε εντέλει να επιλέξουμε ανάμεσα σε δύο μονόδρομους που – αποδεδειγμένα πια – εγκλωβίζουν την κοινή γνώμη, αποπροσανατολίζουν από τα πραγματικά προβλήματα και αναγκάζουν το μέσο πολίτη να δέχεται, σχεδόν μοιρολατρικά, το μέλλον που άλλοι του επεφύλαξαν (φυσικά με σκοπό τη σωτηρία του...).

Μόλις πριν λίγους μήνες, η προσφυγή στις κάλπες θεωρήθηκε ικανή να λυτρώσει τη χώρα από τα αδιέξοδα. Δυστυχώς, μέχρι στιγμής, αυτό δεν έχει επιτευχθεί. Τα διλήμματα επανήλθαν, συνεπικουρούμενα από τη γνωστή ρητορεία κινδυνολογίας, που ίσως να μην απέχει και πολύ από την πραγματικότητα. Είμαι ο τελευταίος που θα ρίσκαρε να επενδύσει σε μια οικονομία πτωχευμένη. Ωστόσο, η διαδρομή ανάμεσα στην πτώχευση και στα μνημόνια είναι τεράστια και έχει πολλούς ενδιάμεσους σταθμούς. Οι κυβερνώντες όμως, πιστοί στις έξωθεν υποδείξεις, τους παραβλέπουν και εμμένουν σε αδιέξοδες και ανάλγητες πολιτικές, οι οποίες δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται πια ως θυσίες των πολιτών, αλλά ως πλήρης καταδυνάστευσή τους.

Η ροή της ιστορίας από τον Απρίλιο του 2010 μέχρι σήμερα δείχνει ότι ακολουθούμε πιστά το παράδειγμα της άνευ όρων προσφυγής στο μηχανισμό στήριξης Δ.Ν.Τ.-Ε.Ε.-Ε.Κ.Τ., όταν αρχίσαμε να «διαπραγματευόμαστε», αφού είχαμε ήδη δηλώσει πανηγυρικά την πλήρη αδυναμία μας να ανταπεξέλθουμε στις ανάγκες του δημόσιου χρέους, δίχως να εκμεταλλευτούμε κατ' ελάχιστο – ως μέσο πίεσης – τη διεθνή συγκυρία και τις ενδεχόμενες συνέπειες που ίσως να είχε μια ελληνική χρεοκοπία σε επίπεδο μακροημέρευσης της ίδιας της Ευρωζώνης. Με τον ίδιο τρόπο πορευόμαστε ακόμα και σήμερα: άκριτη και αδιάκοπη υιοθέτηση ξενόφερτων, συνήθως πρωτόγνωρων για τα ευρωπαϊκά δεδομένα και, αποδεδειγμένα πλέον, αναποτελεσματικών «μεταρρυθμίσεων», που ως μόνο στόχο έχουν την πλήρη αφαίμαξη του μέσου πολίτη.

Δεν απαιτούνται ιδιαίτερες γνώσεις της οικονομικής επιστήμης για να αντιληφθεί κανείς ότι το πρόγραμμα «δεν βγαίνει». Η ελληνική οικονομία δεν θα ορθοποδήσει με αλληπάλληλα εισπρακτικά «μπαλώματα» που καταρακώνουν ολοένα και περισσότερο την έννοια της κοινωνικής δικαιοσύνης. Παράλληλα, όμως, δεν απαιτείται και ιδιαίτερη πολιτική ευφυΐα για να αντιληφθεί κανείς ότι όταν ένας πολίτης αντιδρά στα εκάστοτε προωθούμενα μέτρα, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι είναι θιασώτης της χρεοκοπίας και της επιστροφής σε μια δραχμή κοινωνικών αναταραχών και χάους. Ενδεχομένως να έχει να αντιπροτείνει πιο ορθολογικές και κοινωνικά δίκαιες επιλογές, που θα αυξήσουν τις πιθανότητες ανάπτυξης και θα προσφέρουν διέξοδο στα διαρκώς διογκούμενα προβλήματα της ανεργίας και της εξαθλίωσης των πολιτών. Ενδεχομένως να επιθυμεί να εξαντληθούν όλα τα άλλα πιο ήπια και λιγότερο οδυνηρά μέτρα, με τρόπο κοινωνικά δίκαιο και ίσο και με σαφή στόχευση στις πραγματικά και αποδεδειγμένα προνομιούχες ομάδες, προτού οδηγηθούμε σε, ακραίες και δίχως κριτήριο, επιλογές περικοπών σε μισθούς-συντάξεις, κοινωνικά επιδόματα και

φοροαπαλλαγές, που – ως μέρος ενός κρίκου στην αλυσίδα της αγοράς – τη γονατίζουν κυριολεκτικά.

Στη χώρα μας ζουν και αναπτύσσουν δραστηριότητα άνθρωποι γεμάτοι όνειρα, ζωντάνια, φιλοδοξίες και ικανότητες. Είναι εξωφρενικό να γίνονται αντιληπτοί ως μεμονωμένα οικονομικά μέγθη. Είναι ανεπίτρεπτο η ανθρώπινη ύπαρξη να εγκλωβίζεται ανάμεσα σε ανάλητους αριθμούς. Ίσως συμβάλλει προς την αλλαγή κατεύθυνσης η συνειδητοποίηση ότι οι πολιτικές που πρέπει να υιοθετηθούν δεν είναι απλές πολιτικές δημοσιονομικής προσαρμογής, αλλά στρατηγικές επιλογές εθνικής αναζωογόνησης. Χρειάζεται αλήθεια μεγάλη προσπάθεια για να πειστούν οι εκάστοτε κυβερνήτες ότι το κράτος έχει να ωφεληθεί περισσότερο π.χ. από α) τη μείωση των φορολογικών συντελεστών, που θα αυξήσει τη ροή χρήματος στην αγορά, β) την παροχή επιδοτήσεων και φοροαπαλλαγών σε νέους επαγγελματίες, ώστε να ενθαρρυνθεί η αυτόνομη εισοδός τους στην αγορά εργασίας, γ) την προσέλκυση επενδύσεων με θαρραλέες και όχι μικρόψυχες-εισπρακτικές πολιτικές, που θα δημιουργήσει θέσεις εργασίας; Αν χρειάζεται, ας επιχειρηματολογήσουμε ξανά και ξανά, όσο ακόμα ακουγόμαστε. Αν όχι, ας αρχίσει – επιτέλους – η υλοποίησή τους... Αν όχι τώρα, πότε;

Ιωάννης Χαρίτ. Καλογριδάκης
Δικηγόρος

Ο δογματισμός και η γκρεμισμένη γέφυρα

Με αφορμή την κρίση, όπου όλα επαναπροσδιορίζονται. Είναι τα νομικά που μάθαμε και εξασκούμε επαρκή για τον κόσμο που υφίσταται;

Δόγμα. Μεγάλη προσκόλληση σε θεωρητικές κατασκευές που έρχονται δάνειες από προπολεμικές γερμανογαλλικές επιρροές. Που αποθεώθηκαν στα φοιτητικά μας χρόνια. Αντέχουν στην έμπρακτη αγορακεντρική κοινωνία των καιρών μας; Αμφιβάλλω.

Για ποιο κόσμο ήμασταν προορισμένοι οι νέοι δικηγόροι στην Ελλάδα; Μάλλον για τον εκπνέοντα κόσμο του κρατικοδίαιτου και κερδοσκοπικού επιχειρείν και του εκφυλισμένου κομματι(α)σμένου κράτους. Για τους δικομανείς πολίτες. Για αυτούς που δεν διαπραγματεύονται. Έτσι και οι θεωρίες στις οποίες στηριχθήκαμε. Αδιαπραγμάτευτες.

Οι θεσμοί μας πολλές φορές άρτιοι στο κέλυφος και σπάνια αποτελεσματικοί στην πράξη. Πανεπιστήμιο, πολλές φορές, κατ' επίφαση. Δικαστική λειτουργία, περισπούδαστη ανεξάρτητη λειτουργία, που αρνησιδικούσε και προ κρίσης (χρόνος απονομής δικαιοσύνης και όχι μόνο). Χώρα της άμεσης δημοκρατίας σε όλα (συνδικαλισμός, κόμματα, παιδεία), αλλά τελικά να αποφασίζει ο ένας σηκώνοντας το ακουστικό και παίρνοντας τον κολλητό.

Μέλλον; Επίφοβο. Μόνη ελπίδα ο αναντίρρητος νόμος της φύσης: το τέλος γεννά αρχή. Νομίζω ότι οι νέοι του κλάδου πρέπει να ξεφύγουμε από δόγματα (χωρίς απώλεια της λογικής, που είναι το μόνο επιστημονικό στοιχείο της τέχνης που λέγεται νομική) και να υπηρετήσουμε την πρακτική πρόοδο. Ο ρόλος μας είναι βοηθητικός και υποστηρικτικός της οικονομίας και των πολιτών. Ο κλάδος να παύσει να υποδύεται τον παντογνώστη. Μια δουλειά σαν όλες τις άλλες και όχι μέσο

για να κατέχουμε τα μισά έδρανα της Βουλής ή να υποδεικνύουμε τις λύσεις. Στις λύσεις έχουν όλοι ίσο λόγο ως Πολίτες.

Παρομοιάζω την κατάσταση με γκρεμισμένη γέφυρα. Όσοι έχουμε την ατυχία να εξαρτόμαστε από την κρατική υποδομή (δικαστήρια, νομοθεσία, αστυνομία, εφορίες κτλ.) δεν μπορούμε να περάσουμε απέναντι. Η Ελληνική Δημοκρατία δεν μπορεί πια να χτίσει τη γέφυρα. Ανεξαρτήτως του ποιοι τη γκρέμισαν, για να περάσουμε απέναντι, πρέπει να αλλάξουμε.

Δεν γνωρίζω ακριβώς τον τρόπο. Το μόνο σίγουρο είναι, ότι μετά την αποτυχία χρειάζονται νέες λύσεις. Όσοι μας προτείνουν λύσεις από τα παλιά και οραματίζονται κεκτημένα, απλώς αγαπάνε τα τσιφλίκια τους ή ονειροβατούν. Ή θα σκεφτούμε νέους τρόπους να επιτελέσουν το ρόλο τους οι θεσμοί και οι επαγγελματίες όπως εμείς ή θα χαθούμε μέσα σε υποκρισίες. Όπως για παράδειγμα ότι είμαστε άμισθοι δημόσιοι λειτουργοί. Προς το παρόν, είμαστε μικροεπιχειρηματίες που τα βγάζουν δύσκολα πέρα, έμμισθοι υπάλληλοι ή σπανιότερα εύποροι επιχειρηματίες-δικηγόροι. Η υποκρισία είναι εχθρός της προόδου, ως φίλη της βραχύβιας επιτυχίας που είναι.

Οπότε, απαιτείται ειλικρίνεια με τους εαυτούς μας, με τον κλάδο μας και προσπάθεια να χτίσουμε τη γέφυρα και να περάσουμε απέναντι, με νομικά πιο χρήσιμα για όλους, μακριά από δόγματα, μακριά από τις χίμαιρες του παρελθόντος και εγγύτερα στη λογική και τη σύμπνοια.

Και για να μην παρεξηγηθώ, μένω μακριά από την τριόικα αλλά και από την ελληνοφρένεια. Η ελληνοφρένεια είναι το φαιδρό παρελθόν. Η τριόικα το πικρό παρόν. Ας ασχοληθούμε με το μόνο που μας απέμεινε. Με το μέλλον...

Νίκος Πουής
ΜΔΕ Ευρωπαϊκού Δικαίου,
LLM (International Commercial Law)

Η κολυμβήθρα του Σιλιάμ για 20

Η κολυμβήθρα του Σιλιάμ, γνωστή από τους βιβλικούς χρόνους, ήταν μία δεξαμενή στην περιοχή της Ιερουσαλήμ, στην οποία, σύμφωνα με την παράδοση, μία φορά το χρόνο ο πρώτος που θα κατάφερνε να εισέλθει στα νερά της θα θεραπευόταν από οτιδήποτε τον βασάνιζε. Ευνόητος λοιπόν ήταν ο ανταγωνισμός μεταξύ των μη ευημερούντων ανθρώπων, με στόχο την πολυπόθητη θέση στο νερό της, που φάνταζε για τους περισσότερους εξ αυτών ένα μακρινό όνειρο. Στη σημερινή Ελλάδα, η φράση «κολυμβήθρα του Σιλιάμ» χρησιμοποιείται αρκετά συχνά με μεταφορική χροιά. Ωστόσο υπάρχει ένα πεδίο στο οποίο η χρησιμοποίησή της δεν μπορεί παρά να γίνεται κυριολεκτικά. Πρόκειται για τη πρόσβαση στη διαδικασία ασύλου στην Ελληνική Επικράτεια.

Η διαδικασία χορήγησης ασύλου στην Ελλάδα διέπεται από το Π.Δ. 114/2010, με το οποίο ενσωματώνεται στην ελληνική έννομη τάξη η Οδηγία 2005/85/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα. Με βάση το εν λόγω προεδρικό διάταγμα, την αρμοδιότητα να παραλαμβάνουν και να εξετάζουν σε πρώτο βαθμό αιτήσεις ασύλου, την έχουν τα αρμόδια τμήματα της Ελληνικής Αστυνομίας. Στο ίδιο διάταγμα καθορίζονται οι γενικές αρχές και εγγυήσεις που θα διέπουν τη διαδικασία εξέτασης των αιτημάτων (ενδεικτικά αναφέρω εδώ τη προσωπική συνέντευξη παρουσία κατάλληλου διερμηνέα ή τη σύνταξη σχετικής έκθεσης μετά το πέρας της συνέντευξης) και ακόμη τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις του αιτούντος άσυλο.

Πώς όμως αρχίσαμε να μιλάμε για εγγυήσεις διαδικασιών εξέτασης αίτησης ασύλου, πριν πρώτα σκεφτούμε αν υπάρχουν εγγυήσεις πρόσβασης στη διαδικασία. Αυτό θα συνιστούσε λογικό άλμα. Διότι πώς μπορούμε να αποφανθούμε δίκαια σχετικά με το εάν ορισμένος αλλοδαπός είναι πρόσωπο άξιο διεθνούς προστασίας στην Ελλάδα - και άρα «νόμιμος» ή «παράνομος» σε περίπτωση εισόδου χωρίς νομιμοποιητικά έγγραφα¹ - εάν δε γνωρίζουμε ότι αυτός πράγματι αιτείται ασύλου. Το δικαίωμα δε πρόσβασης στη διαδικασία ασύλου προκύπτει νομικά ρητώς (και ειδικότερα για τον Ευρωπαϊκό χώρο) από το συνδυασμό της Παγκόσμιας Διακήρυξης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα με το άρθρο 33 παρ. 1 της Συνθήκης της Γενεύης (1951), το άρθρο 18 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ, ο οποίος μετά τη θέση σε ισχύ της Συνθήκης της Λισαβόνας, είναι νομικά δεσμευτικό κείμενο, ισόκυρης τυπικής ισχύος με τις Συνθήκες, και από το άρθρο 6 της Οδηγίας 2005/85/ΕΚ (βλ. αρ. 4 Π.Δ. 114/2010), όπου αναφέρεται ότι κάθε αλλοδαπός **πρέπει (και όχι δύναται)** να έχει πρόσβαση σε διαδικασία ασύλου.

Στις 19-10-2012, ο οργανισμός «Εκστρατεία για την πρόσβαση στο άσυλο» σε συνεργασία με το «Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες», παρουσίασαν τα ευρήματα μίας έρευνας που διεξήγαν οι ίδιοι φορείς σε συνεργασία και με άλλες συλλογικότητες και η οποία αφορούσε την πρόσβαση στη διαδικασία ασύλου στην Ελλάδα. Τα ευρήματα σοκάρουν. Ειδικότερα, όπως φαίνεται από την έκθεσή τους², οι οργανισμοί πραγματοποίησαν επισκέψεις, αυτοψίες και συνεντεύξεις στη

¹ Η μάλλον κρατούσα, στην ελληνική κοινωνική και πολιτική ζωή, αντίληψη ότι ο αλλοδαπός που εισέρχεται στη χώρα δίχως νομιμοποιητικά έγγραφα είναι παράνομος δεν είναι μόνο εσφαλμένη αλλά και επικίνδυνη ως υπεραπλουστευτική. Αυτό διότι το νόμιμο ή παράνομο της εισόδου και παρουσίας αλλοδαπού στη χώρα, δε κρίνεται από την έλλειψη των εγγράφων στο πρόσωπό του, αλλά από την κατ' ουσίαν εξέταση των «λόγων δίωξης» που προβάλλει ότι τον περιμένουν στη χώρα προέλευσής του. (βλ. άρθρο 13 Π.Δ 114/2010, άρθρα 1(Α)2 και 33 παρ. 1 Συνθήκης της Γενεύης).

² Το μακροσκελές κείμενο της έκθεσης είναι διαθέσιμο σε: <http://asylum-campaign.blogspot.gr/search/label/Report>

Γενική Διεύθυνση Αλλοδαπών Απτικής, στην Πέτρου Ράλλη.

Διαπίστωσαν ότι η πρακτική που ακολουθείται από την αστυνομία εκεί είναι η ακόλουθη. Αιτήσεις ασύλου γίνονται δεκτές μία φορά την εβδομάδα, το Σάββατο το πρωί. Κλιμάκιο υπεύθυνων αστυνομικών εξέρχεται του κτηρίου και επιλέγει 20 άτομα, από σχηματισθείσα ουρά εκατοντάδων ανθρώπων – αλλοδαπών που ενδιαφέρονται για υποβολή αιτήματος ασύλου. Οι υπόλοιποι εκδιώχνονται από το σημείο. Οι άνθρωποι αυτοί αρχίζουν να κατασκηνώνουν κυριολεκτικά απ' έξω από την Αστυνομική Διεύθυνση από την Τετάρτη κάθε εβδομάδος, με την ελπίδα να είναι το Σάββατο στα πρώτα 20 άτομα της συνολικής ουράς που κατά κανόνα επιλέγει η αστυνομία. Στο διάστημα αυτό είναι εκτεθειμένοι σε αντίξοες καιρικές συνθήκες. Όσο οι ημέρες πλησιάζουν προς το Σάββατο, αδυνατούν να πάνε στην τουαλέτα (έναν παρακείμενο τοίχο) από φόβο μη χάσουν τη σειρά τους. Επίσης, οι αστυνομικοί βγάζουν ανακοινώσεις στα Ελληνικά, δίχως την παρουσία διερμηνέων.

Μαρτυρούνται ακόμη περιστατικά κατά τα οποία οι αστυνομικοί διέλυσαν βιαίως τη σχηματισμένη ουρά και ακόμη εξεγέρσεων που οδήγησαν σε άρνηση της αστυνομίας να παραλάβει οποιοδήποτε αίτημα ορισμένα Σάββατα. Αξίζει ακόμη να σημειωθεί ότι αναφέρθηκαν περιστατικά δράσης «μαφίας της ουράς», η οποία προωθεί άτομα προς τις πρώτες θέσεις που κρίνονται ως επιλέξιμες. Όσοι τελικά δεν επιλεχθούν θα είναι εκεί τις επόμενες βδομάδες με την ελπίδα ότι θα καταφέρουν κάποια στιγμή να έχουν πρόσβαση. Για όσο καιρό δεν το καταφέρνουν αυτό, θα είναι υποχρεωμένοι να παραμένουν στην Ελλάδα χωρίς επίσημα έγγραφα, εν καθεστώς παρανομίας, με το φόβο της ανά πάσα στιγμή σύλληψής τους από τις Αρχές, τη θεώρησή τους ως μεταναστών χωρίς φόβο δίωξης, τη παρατεταμένη κράτησή τους και ενδεχομένως τελικά την απέλασή τους (βλ. ν. 3907/2011), σε πλήρη παραβίαση των διατάξεων του Διεθνούς και Ευρωπαϊκού Δικαίου, οι οποίες στη χώρα μας απολαύουν υπερνομοθετικής ισχύος, δυνάμει του άρθρου 28 παρ. 1 του Συντάγματος.

Η παραπάνω διοικητική πρακτική, στην «Ευρωπαϊκή Ελλάδα» του 2012 έχει μία μόνο διαφορά από τη διαδικασία της «Κολυμβήθρας του Σιλβάμ», των βιβλικών χρόνων. Οι εκλεκτοί θα είναι 20 (ή περίπου τόσοι) και όχι ένας. Κυριολεξία λοιπόν και όχι μεταφορά. Πρόσβαση στη διαδικασία ασύλου δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. Διότι το να εξαρτάται αυτή από την αναμονή επί δύο και τρία μερόνυχτα στο ύπαιθρο υπό άθλιες συνθήκες και από την προαίρεση των αστυνομικών οργάνων, αποτελεί περισσότερο αποστέρηση παρά αναγνώριση του σχετικού δικαιώματος.

Η περιγραφόμενη πρακτική, συμπληρούμενη και από τις μέχρι σήμερα κάκιστες συνθήκες των κέντρων κράτησης, ήταν αυτή που ώθησε το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, στην απόφαση επί της υποθέσεως *M.S.S v Belgium* (21.01.2011), στην οποία το Δικαστήριο επεσήμανε ότι τα δομικά ελαττώματα της διαδικασίας εξέτασης του ασύλου στην Ελλάδα συνιστούν παραβίαση του άρθρου 3 (απαγόρευση βασανιστηρίων-κακομεταχείρισης) σε συνδυασμό με το άρθρο 13 (δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής) του κειμένου της ΕΣΔΑ. Συνέπεια δε της απόφασης αυτής ήταν η κρίση περί της αδυναμίας επιστροφής αναζητούντος άσυλο από το Βέλγιο στην Ελλάδα (ως χώρας πρώτης εισόδου) με βάση τον Κανονισμό Δουβλίνο II. Το «ρήγμα» αυτό στη λειτουργία του κοινού ευρωπαϊκού συστήματος ασύλου, επιβεβαιώθηκε πανηγυρικά και στην πρόσφατη απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην απόφαση επί της υποθέσεως *N.S and others v. SSHD* (21.12.2011), όπου το Δικαστήριο απεφάνθη ότι εάν υπάρχει σε κράτος-μέλος ευχερώς αποδείξιμη κατάσταση συστηματικής δυσλειτουργίας του συστήματος ασύλου και μη εφαρμογής της Ευρωπαϊκής Νομοθεσίας στην πράξη, η οποία φτάνει στο βαθμό της απάνθρωπης συμπεριφοράς (βλ. άρθρο 4 Ευρωπαϊκού Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων), τότε οι επιστροφές προσφύγων σε αυτή τη χώρα θα πρέπει να «παγώνουν» κατά παρέκκλιση του γράμματος του Κανονισμού Δουβλίνο II. Και οι δύο δικαστικές αποφάσεις που αναφέρθηκαν αφορούσαν επιστροφές στην Ελλάδα. Από της δημοσιεύσεως των αποφάσεων αυτών ο Κανονισμός Δουβλίνο II, όσον αφορά τη χώρα μας, έχει πάψει να εφαρμόζεται. Γιατί; Γιατί πολύ απλά η Ελλάδα διατηρεί σαθρό σύστημα ασύλου, καταδικασμένο από τα Ευρωπαϊκά Δικαστήρια. Βλέπουμε λοιπόν ότι κάτι που δεν κατάφερε επί χρόνια η πολιτική ηγεσία του τόπου αυτού, να αναθεωρηθεί δηλαδή ο Κανονισμός Δουβλίνο II μέσα από πολιτική διαπραγμάτευση με τους Ευρωπαίους Εταίρους, το πε-

τυχαίνει μέσα από την de facto παραβίαση των διατάξεων ασύλου που έχουν θεσμοθετηθεί για την προστασία των δικαιωμάτων των προσφύγων. Παραβιάζουμε δηλαδή τα δικαιώματα ευάλωτων ανθρώπων και συρρικνώνουμε ανεπανόρθωτα το νομικό μας πολιτισμό, για να μπορέσουμε να απαγκιστρωθούμε από έναν δεσμευτικό για τη χώρα Κανονισμό, ο οποίος φυσικά αγνοεί τη γεωπολιτική θέση της Ελλάδας και κατά τούτο την θέτει σε χειρότερη μοίρα από τις λοιπές, προσυπογράφουσες τον Κανονισμό χώρες. Η Ευρωπαϊκή Ένωση φέρει ευθύνη. Και φέρει ευθύνη διότι με τη μη ανάληψη σοβαρής πρωτοβουλίας για αναθεώρηση του Κανονισμού, ανέχεται σιωπηρά την υπάρχουσα κατάσταση στην Ελλάδα, την οποία η ίδια καταδίκασε μέσω του Δικαστηρίου της.

Πώς μπορεί όμως η κατάσταση να μεταστραφεί, ιδιαίτερα αν λάβει κανείς υπόψιν τη σημαντική έλλειψη πόρων που μαστίζει τον κρατικό μας προϋπολογισμό; Προτείνω τρία βήματα. **Πρώτον**, την άμεση στελέχωση και θέση σε ισχύ της προβλεπόμενης από τον ν. 3907/2011 «Υπηρεσίας Ασύλου», μέσω μετατάξεων πολιτικών υπαλλήλων του Δημοσίου και την εκπαίδευσή τους σε θέματα ασύλου σε στενή συνεργασία με την Ύπατη Αρμοστεία του Ο.Η.Ε για τους πρόσφυγες στην Ελλάδα. Η «Υπηρεσία Ασύλου» θα βοηθήσει σημαντικά στην ταχύτερη, αντικειμενικότερη και πιο εμπειριστατωμένη εξέταση των αιτημάτων ασύλου στη χώρα. **Δεύτερον**, το outsourcing, προς την «Ύπατη Αρμοστεία του Ο.Η.Ε για τους πρόσφυγες», της αρμοδιότητας για την καταχώρηση και την απαραίτητη προετοιμασία εξέτασης αιτημάτων ασύλου προκειμένου για προερχόμενους από συγκεκριμένες χώρες (με κατάσταση η οποία ενδεχομένως υποδηλώνει συστηματικές διώξεις ομάδων/ατόμων) αλλοδαπούς. **Τρίτον**, την αναζήτηση κονδυλίων-αποστολής καταρτισμένων σε θέματα ασύλου Ευρωπαίων υπαλλήλων, από την Ευρωπαϊκή Ένωση, για στελέχωση των υπηρεσιών εξέτασης αιτημάτων ασύλου. Η παροχή τέτοιων κονδυλίων-προσωπικού θα μπορούσε να εξοικονομηθεί από τις ενισχύσεις που αποστέλλονται στην Ελλάδα (ομάδες FRONTEX), για τη φύλαξη των συνόρων και οι οποίες έχουν αποδειχθεί αναποτελεσματικές, αφού η δράση τους σε ορισμένο σημείο των Ελληνικών συνόρων (π.χ. Έβρος), απλώς μεταβάλλει το σημείο εισόδου αλλοδαπών στην Ελληνική Επικράτεια και κατ' επέκταση στον Ευρωπαϊκό Ενιαίο χώρο.

Η χώρα μας με τη συνεχή μεταβολή των νομοθετημάτων στο πεδίο του ασύλου, με την συνύπαρξη υπερβολικά πολλών νομοθετικών ρυθμίσεων που δεν τελούν μεταξύ τους σε μία λογική συστήματος και με την υιοθέτηση διοικητικών πρακτικών που αναιρούν τα προβλεπόμενα από τις ίδιες τις διατάξεις, σε μία προσπάθεια ανταπόκρισης σε οικονομικές και αριθμητικές ανάγκες της, έχει καταστήσει εαυτόν το μεγαλύτερο εχθρό της ευάλωτης κατηγορίας ανθρώπων που αποκαλείται «πρόσφυγες». Αυτό που πριν από ο,τιδήποτε άλλο πρέπει να συμβεί είναι να αποφασίσουμε, ως χώρα, τί θέλουμε. Διότι το να αναλαμβάνουμε υποχρεώσεις τις οποίες δεν επιθυμούμε στην πράξη να ακολουθήσουμε δεν μας μετατρέπει σε μία χώρα περισσότερο φιλελεύθερη από μία άλλη που δεν ανέλαβε ποτέ τις υποχρεώσεις αυτές. Δημιουργεί απλώς την ανάγκη ύπαρξης ενός καθρέφτη που κρύβει την ασχήμια. Μίας «κολυμβήθρας του Σιλβάμ».

Πάρης Τζούμας,
Ασκούμενος Δικηγόρος,
ΜΔΕ Αστικού Δικαίου, LL.M (Public Law)

Προεδρικές Εκλογές Αμερικής 2012: «Ο μαύρος JFK» απέναντι στον «υποψήφιο Ρόμνεϊ»

Βρισκόμαστε μόλις μια ανάσα από τις Προεδρικές Εκλογές 2012 στην Αμερική και ο εκλογικός πυρετός βρίσκεται στο ζενίθ, με όλο τον πλανήτη να έχει στρέψει το βλέμμα στους δύο υποψηφίους Μπαράκ Ομπάμα και Μίτ Ρόμνεϊ, οι οποίοι φαίνεται να διεκδικούν τις ψήφους αφενός των τελευταίων αναποφάσιστων και αφετέρου του επονομαζόμενου «πυρήνα των Μεσοδυτικών Πολιτειών» προκειμένου να φτάσουν στον Λευκό Οίκο.

Σκόπιμο θα ήταν να ρίξουμε λοιπόν μια βαθύτερη, γρήγορη ματιά στο πολιτικό προφίλ καθενός από τους δύο υποψηφίους.

Μπαράκ Ομπάμα

Ας ξεκινήσουμε από τον Μπαράκ Χουσεΐν Ομπάμα, ή αλλιώς τον «μαύρο JFK».

Ο πρώτος μαύρος πρόεδρος της πρώτης παγκόσμιας υπερδύναμης 150 χρόνια μετά την κατάργηση της δουλείας και μισό αιώνα μετά την κατοχύρωση των θεμελιωδών δικαιωμάτων, έχει να αντιμετωπίσει την απογοήτευση των ψηφοφόρων έπειτα από τέσσερα χρόνια της μεγαλύτερης οικονομικής κρίσης από τη δεκαετία του 1930.

Με τάση προς το Κέντρο, αν κρίνουμε τον τρόπο που φλερτάρει τη συντηρητική και χριστιανική Αμερική, ο Ομπάμα δεν είναι ούτε απόγονος σκλάβων, αφού ο Κενυάτης πατέρας του πήγε στην Αμερική για να σπουδάσει οικονομολόγος αλλά ούτε επαναστάτης, όπως ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, ούτε ριζοσπάστης όπως ο αιδεσιμότατος Τζέσε Τζάκσον.

Η λογική της εκστρατείας που έχρισε τον Ομπάμα νικητή στις προηγούμενες εκλογές περιστρέφεται γύρω από τη μαγική λέξη «Αλλαγή». «Να βάλουμε τέλος», έλεγε, στην αναποτελεσματική και διεφθαρμένη οκταετία του Μπους και των νεοσυντηρητικών. Φιάσκο στο Ιράκ, τραγωδία με τον τυφώνα «Κατρίνα», μεγάλα εταιρικά σκάνδαλα όπως της Enron στο εσωτερικό, πολιτικο-οικονομική διαπλοκή με κορυφαία στελέχη του κρατικού μηχανισμού συνθέτουν ένα τοπίο που δεν πάει άλλο.

Διεκδικώντας μια ακόμα θητεία το σύνθημα του εξακολουθεί να παραμένει το ίδιο. «Την αλλαγή δεν θα την φέρει η ενίσχυση των Τραπεζών λέει τώρα».

Η πρόοδος είναι δύσκολη. Η αλλαγή μπορεί να είναι αργή", επίσης παραδέχεται ο Μπαράκ Ομπάμα τη στιγμή που ο Μιτ Ρόμνεϊ τον κατηγορεί ότι δεν τήρησε την υπόσχεσή του να ενώσει τους Αμερικανούς και κυρίως να επιτύχει την ανάκαμψη της αμερικανικής οικονομίας.

"Εάν θέλετε να συνεχίσετε να πιστεύετε στο όραμα αυτό των Ηνωμένων Πολιτειών που έχουμε στην καρδιά μας, η αλλαγή θα έρθει", εξακολουθεί να διακηρύσσει λοιπόν ο Μπαράκ Ομπάμα.

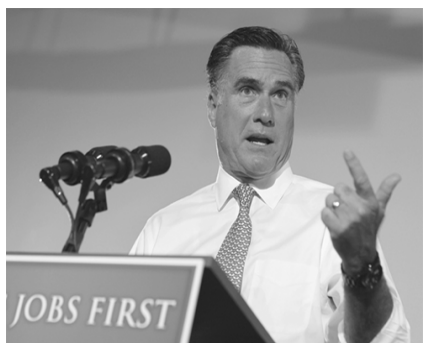
✓ Έργο και εξωτερική πολιτική

Ο Μπαράκ Ομπάμα μπορεί να επιδείξει σεβαστό έργο, με την φιλόδοξη μεταρρύθμιση του συστήματος της υγείας. Όμως η ανεργία έχει αυξηθεί κατά 2,8% σε σχέση με την περίοδο πριν από την κρίση και το ομοσπονδιακό χρέος έχει αυξηθεί κατά 50% από το 2009. Είναι ο πρώτος πρόεδρος των ΗΠΑ που εκφράζει την υποστήριξή του προς τον γάμο των ομοφυλοφίλων, τερματίζει το ταμπού για τους ομοφυλόφιλους στον στρατό, αλλά δεν κατορθώνει να επιτύχει την υιοθέτηση μίας μεταρρύθμισης για τη μετανάστευση, ούτε το πρόγραμμα μετάβασης στην "πράσινη" ενέργεια.

Στην εξωτερική πολιτική, αυτός που τάχθηκε για πρώτη φορά το 2002 κατά του πολέμου στο Ιράκ, τήρησε την υπόσχεσή του στο τέλος του 2011 για την αποχώρηση των αμερικανών στρατιωτών. Αντίθετα, στο Αφγανιστάν τριπλασίασε τουλάχιστον για ένα χρόνο τις αμερικανικές στρατιωτικές δυνάμεις για να υλοποιήσουν τον πόλεμο κατά της Αλ Κάιντα, έναν στόχο που επεκτάθηκε στο γειτονικό Πακιστάν με τον μυστικό πόλεμο των μη επανδρωμένων αεροσκαφών. Τον Μάιο 2011, θριάμβευσε με την επιχείρηση εξόντωσης του Οσάμα Μπιν Λάντεν. Όπως και όλοι οι προκάτοχοί του, δεν πέτυχε καμία πρόοδο στην αραβοϊσραηλινή διένεξη, η οποία περιπλέχτηκε από την αραβική άνοιξη, ούτε και στο θέμα της κρίσης με το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα. Όλα αυτά με φόντο τις δύσκολες σχέσεις της Ουάσινγκτον με τη Μόσχα και το Πεκίνο.

Μιτ Ρόμνεϊ

Στον αντίποδα ο Μιτ Ρόμνεϊ, η αλλιώς ο "υποψήφιος Ρόμνεϊ" (αφού έχει στο ενεργητικό του μια ήττα το 1994 όταν ήταν υποψήφιος για τη Γερουσία και μια πρώτη αποτυχημένη υποψηφιότητα για τις προεδρικές του 2008, την οποία εγκατέλειψε στις προκριματικές εκλογές απέναντι στον Τζον Μακκίν) στα 65 του χρόνια, είναι πτυχιούχος του Χάρβαρντ, ένας εξαιρετικά χαρισματικός σύμβουλος, ένας αξιοθαύμαστος διευθυντής, αυτός που έσωσε τους χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του Σολτ Λέικ Σίτι το 2002 από την χρεοκοπία και επίσης ο Ρεπουμπλικάνος κυβερνήτης της πολιτείας της Μασαχουσέτης από το 2003 ως το 2007.

Ο Ουίλαρντ Μιτ Ρόμνεϊ έρχεται αντιμέτωπος με την πολιτική στα 15 του χρόνια, όταν συνοδεύει τον πατέρα του Τζορτζ στην επιτυχημένη προεκλογική του εκστρατεία για τη θέση του κυβερνήτη. Ο γιος Ρόμνεϊ θα δει αργότερα την αποτυχία του πατέρα του απέναντι στον Ρίτσαρντ Νίξον στις προκριματικές εκλογές του 1968.

Οι προεκλογικές του συγκεντρώσεις ξεκινούν με μια ταινία με ανάμεικτα οικογενειακά βίντεο και συνεντεύξεις-εξομολογήσεις, στις οποίες ο Μιτ και η σύζυγος του Ανν διηγούνται με δάκρυα στα μάτια τα πρώτα τους ραντεβού, μιλούν για την σκληρή ρύση κατά πλάκας της Ανν και για τις δουλειές του ποδαριού που έκανε ο Μιτ για να βγάλει μερικά δολάρια.

"Πέρασα τη ζωή μου στον ιδιωτικό τομέα, όχι στον δημόσιο. Είμαι ένας άνθρωπος που με την εμπειρία του θέλει να βοηθήσει τους Αμερικανούς", επαναλαμβάνει. Ωστόσο τα εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια που έχουν δαπανηθεί σε διαφημίσεις δεν κατάφεραν ποτέ να τον απαλλάξουν από την εικόνα του επιφυλακτικού, ακόμη και άκαμπτου ανθρώπου, ούτε να σβήσουν από τη μνήμη τις πολλές ιδεολογικές του μεταβολές.

✓ Βασικά σημεία και διαφορές στα προγράμματα των δύο υποψηφίων

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ

Μπαράκ Ομπάμα: Δημιουργία ενός εκατομμυρίου θέσεων απασχόλησης στον βιομηχανικό τομέα μέχρι το 2016 ενθαρρύνοντας τις επιχειρήσεις να "επαναπατρίσουν" την παραγωγή τους στις Ηνωμένες Πολιτείες, κυρίως μέσω φορολογικών μέτρων. Διπλασιασμός των εξαγωγών για την υποστήριξη της απασχόλησης. Μείωση κατά το ήμισυ των ενεργειακών εισαγωγών μέχρι το 2020 μέσω της ανάπτυξης του τομέα του φυσικού αερίου και της "πράσινης" ενέργειας.

Μιτ Ρόμνεϊ: Δημιουργία 12 εκατομμυρίων θέσεων απασχόλησης με την ώθηση στην ανάπτυξη

μέσω της μείωσης των φόρων, της απορρύθμισης, του ανοίγματος εξωτερικών αγορών και της ανάπτυξης των τομέων του πετρελαίου και του φυσικού αερίου στις ΗΠΑ.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Μπαράκ Ομπάμα: Μείωση των δαπανών κατά 4.000 δισεκατομμύρια δολάρια σε διάστημα δέκα ετών. Συνολικά, 1.950 δισεκατομμύρια θα προέλθουν από την αύξηση των φόρων επί των ευποροτέρων και το τέλος των φοροαπαλλαγών για τις επιχειρήσεις και 850 θα συνδέονται με τον τερματισμό των πολέμων του Ιράκ και του Αφγανιστάν.

Μιτ Ρόμνεϊ: Θέσπιση πλαφόν στον ομοσπονδιακό προϋπολογισμό στο 20% του ΑΕΠ, έναντι 24,4% το 2012. Ψήφιση "χρυσού κανόνα" στο Σύνταγμα. Κατάργηση (αδιευκρίνιστων) φοροαπαλλαγών για τη χρηματοδότηση γενικής μείωσης των φόρων. Αντικατάσταση ενός στους δύο δημοσίων υπαλλήλων με στόχο τη μείωσή τους κατά 10%.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

Μπαράκ Ομπάμα: Αύξηση του φορολογικού συντελεστή για τα δύο ανώτερα οικονομικά στρώματα στα 208.250 δολάρια, στο επίπεδο που βρίσκονταν πριν από την προεδρία του Τζορτζ Μπους (36% και 39,6%). Αύξηση της φορολογίας εσόδων κεφαλαίου από το 15% στο 20% για όλους. Μείωση του φορολογικού συντελεστή των επιχειρήσεων από το 35% στο 28% , μέχρι και το 25% για ορισμένες βιομηχανίες. Εισαγωγή του "κανόνα Μπάφετ", σύμφωνα με τον οποίο τα ετήσια εισοδήματα άνω του ενός εκατομμυρίου δολαρίων θα φορολογούνται με 30% το λιγότερο.

Μιτ Ρόμνεϊ : Μείωση κατά 20% του φορολογικού συντελεστή των έξι φορολογικών κλιμακίων, που μεταφράζεται σε μείωση από 10% στο 8% για το κατώτερο κλιμάκιο και από το 35% στο 28% για το ανώτερο κλιμάκιο (άνω των 388.350 δολαρίων ετησίως). Μείωση της φορολογίας των επιχειρήσεων από 35% στο 25%, σύμφωνα με τον μέσο όρο του ΟΟΣΑ.

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ

Μπαράκ Ομπάμα: Υπήρξε ο πρώτος αμερικανός πρόεδρος που τάχθηκε υπέρ του δικαιώματος γάμου των ομοφυλοφίλων, σε προσωπική βάση, τονίζοντας ότι η απόφαση νομιμοποίησής του ή μη εναπόκειται στις πολιτείες.

Μιτ Ρόμνεϊ: Αντίθετος με τον γάμο των ομοφυλοφίλων και των πολιτικών ενώσεων. Τάσσεται υπέρ της τροποποίησης του συντάγματος ώστε να ορίζεται ότι γάμος είναι μία ένωση ανάμεσα σε έναν άνδρα και μία γυναίκα. Τάσσεται κατά της αναίρεσης του νόμου "Δεν ρωτάς, δεν λες" , που απαγόρευε την ένταξη των δηλωμένων ομοφυλοφίλων στον αμερικανικό στρατό.

ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

Μπαράκ Ομπάμα: Παλαιότερα αντίθετος με τη θανατική ποινή, ο Μπαράκ Ομπάμα υποστηρίζει τη διατήρησή της για τα ειδικά εγκλήματα, θεωρώντας ωστόσο ότι η επιβολή της πρέπει να γίνεται σπανίως.

Μιτ Ρόμνεϊ: Το θέμα δεν εθίγη κατά τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας, καθώς κανείς υποψήφιος δεν τάχθηκε υπέρ της κατάργησής της. "Θεωρώ ότι η θανατική ποινή μάλλον εμποδίζει την τέλεση ορισμένων ειδεχθών εγκλημάτων", έχει δηλώσει.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Μπαράκ Ομπάμα: Υποστηρικτής του χωρισμού Κράτους και Εκκλησίας "ως πολίτης και ως πιστός χριστιανός" και υπέρμαχος της ανεξιθρησκίας. Δηλώνει ότι προσφεύγει στις συμβουλές ιερωμένων για να καθοδηγηθεί στην αποστολή του.

Μιτ Ρόμνεϊ: Ύψωσε τη φωνή του κατά των προσπαθειών "να αποσυρθεί από τον δημόσιο βίο κάθε μορφή αναγνώρισης του Θεού". Μορμόνος, προσεύχεται κάθε βράδυ πριν πέσει για ύπνο και επικαλείται συχνά τον Θεό στις πολιτικές του.

Λίγο πριν 300 εκατομμύρια πολίτες λοιπόν, σπεύσουν να ψηφίσουν για τον ισχυρότερο άνδρα

του πλανήτη, είναι εμφανές πως πέραν των καλοδουλεμένων προγραμματικών δηλώσεων, των δημοσκοπήσεων καθώς και των περίτεχνων τηλεοπτικών αναμετρήσεων, όπως και η Χίλαρι Κλίντον δήλωσε εύστοχα «πρόκειται για μια σκληρή κούρσα χρηματοδοτήσεων Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικανών στην ουσία της» που δεν πρέπει να λησμονούμε ως Ελλάδα που αναμένει την έκθεση της Τρόικας για την βιωσιμότητα του Ελληνικού χρέους, μετά την πολυαναμενόμενη 6η Νοεμβρίου.

Αθηνά-Πολίνα Ντόβα
Ασκούμενη Δικηγόρος

Το Νόμπελ Ειρήνης 2012 στην Ευρωπαϊκή Ένωση...

Σύμφωνα με τη διαθήκη του Άλφρεντ Νόμπελ, το Βραβείο Νόμπελ Ειρήνης πρέπει να δίνεται «στο πρόσωπο που είχε τη μεγαλύτερη συνεισφορά στην αδελφοποίηση των εθνών, στην κατάργηση ή τη μείωση των στρατιωτικών δυνάμεων και στη διεξαγωγή και προώθηση ειρηνευτικών διαδικασιών». Στις 12 Οκτωβρίου η Νορβηγική Επιτροπή του Βραβείου Νόμπελ ανακοίνωσε την απονομή του Νόμπελ Ειρήνης για το 2012 στην Ευρωπαϊκή Ένωση «για την συνεισφορά της επί 6 και πλέον δεκαετίες στην προαγωγή της ειρήνης και της συμφιλίωσης, της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Ευρώπη», ξεσηκώνοντας πλήθος αντιδράσεων, τόσο θετικών, όσο και αρνητικών απέναντι στην βράβευση της Ένωσης.

Δεν είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του Βραβείου Νόμπελ Ειρήνης που αυτό απονέμεται σε μη φυσικό πρόσωπο, αλλά σε οργανισμό. Έχει προηγηθεί, για παράδειγμα, η βράβευση του Ινστιτούτο Διεθνούς Δικαίου το 1904, του Διεθνούς Γραφείου Ειρήνης το 1910, της Διεθνούς Επιτροπής Ερυθρού Σταυρού το 1917, 1944, 1963, του Διεθνούς Γραφείου Νάνσεν για τους πρόσφυγες το 1938, της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες το 1954 και άλλων.

Πολλοί είναι αυτοί οι οποίοι τοποθετούνται θετικά απέναντι στην βράβευση της Ευρωπαϊκής Ένωσης με το Νόμπελ Ειρήνης. Ξεκινώντας από τη σύσταση των πρώτων Κοινοτήτων και, πιο συγκεκριμένα, της ΕΚΑΧ (Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα), είναι φανερό πως μέσα από το ευρωπαϊκό εγχείρημα οι δύο παλαιοί αντίπαλοι, Γερμανία και Γαλλία, (βασικοί «παίχτες» και στη βιομηχανία του πολέμου) συσπειρώθηκαν αντί να έρθουν πάλι αντιμέτωποι. Άλλωστε, μετά το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, η Ευρώπη ήταν μία ήπειρος διχασμένη, μοιρασμένη σε ζώνες επιρροής των πρώην συμμάχων. Το λεγόμενο «σιδηρούν παραπέτασμα» χώριζε την ήπειρο σε Δυτική και Ανατολική. Μετά την πτώση αυτής της διαχωριστικής γραμμής, η Ε.Ε. ήταν αυτή που διατήρησε τις ισορροπίες ανάμεσα στα δύο, μέχρι πρότινος διακριτά, μέρη και εκμηδένισε τον κίνδυνο ενός νέου πολέμου ανάμεσα στα ευρωπαϊκά κράτη.

Ακόμη, υπέρ της βράβευσης της Ε.Ε. χρησιμοποιείται και η ενεργή δράση, κυρίως του Δικαστηρίου, στην προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αποτέλεσμα της, ριζοσπαστικής πολλές φορές, νομολογίας του είναι η αναγόρευση του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ε.Ε. σε πλήρως δεσμευτικό κείμενο, ίσης νομικής ισχύος με τις Συνθήκες. Δεν πρέπει άλλωστε να παραβλεφθεί πως, τα όργανα της Ε.Ε. δεν δίστασαν να λάβουν αποφάσεις και προς την κατεύθυνση της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, προκειμένου να εμπεδωθεί η ειρήνη. Και φυσικά, η άρρηκτη σχέση ανάμεσα στη λειτουργία της Ένωσης και στην προαγωγή της ειρήνης είναι φανερή από τα πρώτα ήδη άρθρα των Συνθηκών. Συγκεκριμένα, στο άρθρο 3 §§ 1 και 5 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση ρητά αναφέρεται πως ανάμεσα στους βασικούς σκοπούς που επιδιώκει η Ένωση είναι η προαγωγή της ειρήνης, στην οποία οφείλει να συμβάλλει με κάθε πρόσφορο μέσο που έχει στη διάθεσή της.

Οστόσο δεν είναι λίγοι και εκείνοι που πιστεύουν πως η βράβευση της Ένωσης δεν ανταποκρίνεται στο νόημα του Βραβείου και πως με επιλογές σαν και αυτήν το Βραβείο Νόμπελ οδηγείται στον εκφυλισμό. Κατά πρώτον, ενστάσεις δημιουργεί η στάση που τήρησε η Ένωση μπροστά σε άλλες συρράξεις, όπως για παράδειγμα στην Γιουγκοσλαβία, η οποία μάλιστα είναι και στα σύνορά της, στο Αφγανιστάν και, πιο πρόσφατα, στη Λιβύη. Στις περιπτώσεις αυτές η Ε.Ε. παρέμεινε ουσιαστικά αποστασιοποιημένη, την ίδια στιγμή που κράτη- μέλη της συμμετείχαν σε στρατιωτικές επεμβάσεις χρησιμοποιώντας βία με το επιχείρημα της προστασίας της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ακόμη, είναι αμφίβολο το κατά πόσον μπορεί να υποστηριχθεί πως η Ε.Ε. συνεισφέρει στην μείωση των στρατιωτικών δυνάμεων. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της Ελλάδας και της Κύπρου. Καθώς η Ε.Ε. δεν εγγυάται με σαφή και αποφασιστικό τρόπο έναντι τρίτων κρατών την φύλαξη των συνόρων τους, τα οποία είναι και σύνορα της ίδιας, τα κράτη- μέλη αυτά είναι αναγκασμένα να διατηρούν σε υψηλό επίπεδο τους στρατιωτικούς τους εξοπλισμούς και όχι να τους μειώνουν.

Ο βασικότερος ίσως λόγος όμως για τον οποίο η βράβευση της Ευρωπαϊκής Ένωσης με το Νόμπελ Ειρήνης προκάλεσε αρνητικές αντιδράσεις οφείλεται στην σφοδρή οικονομική κρίση που βιώνουν κράτη-μέλη της. Εξαιτίας αυτής έχει δημιουργηθεί μία κοινωνική κατάσταση εντελώς αντίθετη στον στόχο της ευημερίας των λαών της Ένωσης. Επιπλέον, η αντιμετώπιση της κρίσης από τα όργανα της Ένωσης υπήρξε μέχρι τώρα πλημμελής και δεν έχει αποφέρει θετικά αποτελέσματα- αντίθετα οδηγεί στη δημιουργία οικονομικών ζωνών μέσα στην Ένωση, κάτι που δεν ανταποκρίνεται στην ενωμένη Ευρώπη που οραματίζονταν οι γεννήτορές της.

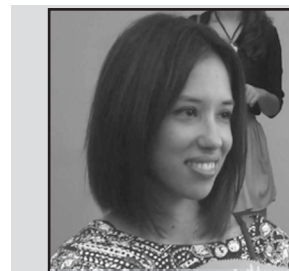
Σε κάθε περίπτωση, τα επιχειρήματα και των δύο πλευρών βασίζονται σε αντικειμενικά γεγονότα τα οποία δεν χωρούν αμφισβήτηση. Το σίγουρο είναι πως η επιλογή της Επιτροπής του Βραβείου Νόμπελ να το απονεμίσει στην Ε.Ε. προκαλεί διάφορες σκέψεις. Η βράβευση αυτή αποτελεί επιβεβαίωση της συνεισφοράς της Ένωσης στην παγκόσμια ειρήνη και την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέχρι τώρα; Ή μήπως είναι μία πρόκληση για αυτήν να ξεπεράσει τα όσα έχει επιτύχει και να λάβει πιο ενεργό ρόλο στον τομέα αυτό; Μήπως επελέγη σ' αυτήν την χρονική στιγμή η Ε.Ε. για το βραβείο προκειμένου να δοθεί μία τονωτική ένεση στο ηθικό τόσο της Ένωσης, όσο και των πολιτών της; Ή, από την άλλη, επελέγη η συγκεκριμένη χρονική στιγμή με σκοπό να θυμηθεί η Ένωση τον ρόλο της και τη βασική της υποχρέωση (όπως αυτή αναγράφεται στον καταστατικό της χάρτη) να μεριμνά για την ευημερία των λαών της, εν μέσω της οικονομικής κρίσης; Μένει να φανεί κατά πόσον θα μπορέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση να ανταποκριθεί στο Βραβείο αυτό, με το οποίο έχουν τιμηθεί προσωπικότητες με πραγματικά μεγάλη προσφορά στον παγκόσμιο πληθυσμό, όπως ο Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ και ο Νέλσον Μαντέλα. Γιατί, για έναν διεθνή οργανισμό, μία τέτοια βράβευση, εκτός από τιμή αποτελεί και μεγάλη ευθύνη για την συνέχεια και, ειδικά στην περίπτωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η ευθύνη αυτή, την δεδομένη χρονική στιγμή, κατά την οποία περνά μία από τις κρίσιμότερες καμπές της ιστορίας της, είναι ακόμη μεγαλύτερη.

Βικτωρία Χατζάρα
Ασκούμενη Δικηγόρος
Τελειόφοιτη ΠΜΣ Ευρωπαϊκού Δικαίου

ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΓΕΝΕΤΙΚΗ: ΣΥΜΜΑΧΟΙ Ή ΕΧΘΡΟΙ;

Αίσθηση σε παγκόσμια κλίμακα προκάλεσε η βράβευση του Ιάπωνα Σίνγια Γιαμανάκα και του Βρετανού Τζον Γκέρτον με το νόμπελ της Ιατρικής 2012 για την έρευνα τους στον τομέα του πυρηνικού αναπρογραμματισμού, μιας τεχνικής που επιτρέπει τη μετατροπή ενήλικων κυττάρων σε βλαστοκύτταρα, ικανά να σχηματίσουν κάθε είδους ιστού του ανθρώπινου σώματος. Πρακτικά, με τη μέθοδο αυτή μπορεί να καταστεί δυνατή η θεραπεία νόσων όπως ο καρκίνος, το Αλτσχάιμερ, διάφοροι τύποι διαβήτη. Ωστόσο η ενδεχόμενη χρήση βλαστοκυττάρων προερχόμενα από ανθρώπινα έμβρυα για την εφαρμογή της περιγραφόμενης μεθόδου εγείρει ζήτημα ηθικής, κάτι το οποίο και οι ίδιοι οι ερευνητές αντιλαμβάνονται.

Τέτοιας φύσεως διλήμματα έχουν πολλές φορές γεννηθεί και στο παρελθόν καθώς η ιατρική επιστήμη εξελίσσεται και ανάλογες πρακτικές εμφανίζονται ολοένα και συχνότερα. Κοινό χαρακτηριστικό όλων είναι ότι η εφαρμογή τους προκαλεί κρίσιμα κοινωνικά, ηθικά και νομικά προβλήματα. Κοινωνία και νομοθέτης καλούνται να τα αντιμετωπίσουν. Εξετάζοντας, σε στενότερο πλαίσιο, τα της εγχώριας έννομης τάξης, η εμφάνιση τα τελευταία χρόνια σύγχρονων ιατρικών μεθόδων για την υποβοήθηση στην ανθρώπινη αναπαραγωγή επιβεβαιώνει όσα προαναφέρθηκαν. Ειδικότερα η ανάπτυξη της εξωσωματικής γονιμοποίησης τάραξε την ελληνική κοινωνική πραγματικότητα σε τέτοιο βαθμό ώστε η νομοθετική ρύθμιση των ζητημάτων που ανέκυψαν κατέστη αναγκαία. Άμεση συνέπεια η θέσπιση του νόμου 3089/2002 οι διατάξεις του οποίου εντάχθηκαν στον Αστικό Κώδικα. Ο Έλληνας νομοθέτης τηρώντας ελαστική στάση, θέσπισε διατάξεις μέσω των οποίων κρίνονται αποδεκτές, υπό αυστηρούς όρους όλες οι ιατρικές μέθοδοι για την υποβοηθούμενη ανθρώπινη αναπαραγωγή. Με αυτόν τον τρόπο χάραχθηκε μια νομοθετική πολιτική, η οποία χωρίς να παραβλέψει θεμελιώδεις πολιτισμικές και ηθικές αξίες του πολιτισμού μας δεν αδιαφόρησε μπροστά σε μια πραγματικότητα που επέβαλε τη ρυθμιστική παρέμβαση του νόμου.

Για την ακρίβεια τα άρθρα 1455-1460 του ΑΚ προβλέπουν συγκεκριμένους όρους, οι οποίοι πρέπει να πληρούνται για την εφαρμογή οποιασδήποτε από τις παραπάνω μεθόδους. Η αδυναμία φυσικής ικανότητας αναπαραγωγής, που διαπιστώνεται από τον θεράποντα ιατρό καθώς και ο κίνδυνος μετάδοσης στο τέκνο σοβαρής ασθένειας συνιστούν δύο από τις βασικότερες προϋποθέσεις. Εκτός αυτών όμως η τεχνητή αναπαραγωγή επιτρέπεται εφόσον τα εμπλεκόμενα πρόσωπα βρίσκονται σε ηλικία φυσικής αναπαραγωγικής ικανότητας, έννοια που αν μη τι άλλο εμπεριέχει αοριστία ως προς το κατάλληλο ηλικιακό όριο τόσο για τον άνδρα όσο και για τη γυναίκα. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο πρόσφατος νόμος 3305/2005 για την υποβοηθούμενη τεχνητή αναπαραγωγή προβλέπει μόνο για τις γυναίκες ως όριο αναπαραγωγικής ικανότητας το πενήντα έτος της ηλικίας τους. Επιπρόσθετα, σύμφωνα με τον ΑΚ αλλά και με το Πρώτο Πρόσθετο Πρωτόκολλο της ΕΣΔΑ απαγορεύεται ρητά η ανθρώπινη αναπαραγωγή με τη μέθοδο της κλωνοποίησης στα πλαίσια της προστασίας της αυτονομίας του ατόμου και του σεβασμού της ανθρώπινης αξίας, της οποίας η προστασία κατοχυρώνεται συνταγματικά. Συνακόλουθα για τον ίδιο λόγο απαγορεύεται η επιλογή του φύλου, δυνατότητα που παρέχει η εξωσωματική γονιμοποίηση. Κατ' εξαίρεση, χρήση της δυνατότητας αυτής μπορεί να γίνει προκειμένου να αποτραπεί ο κίνδυνος μετάδοσης στο τέκνο ασθένειας συνδεδεμένης με το φύλο. Τέλος όσον αφορά τη μεταθανάτια γονιμοποίηση και την παρένθετη μητρότητα, περιπτώσεων σαφώς πιο περίπλοκων ειδικές διατάξεις προβλέπουν τους όρους εφαρμογής τους.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι η προσπάθεια του Έλληνα νομοθέτη, ρυθμίζοντας τις ανωτέρω περιπτώσεις να εναρμονίσει την εφαρμογή τους με την κοινωνική πραγματικότητα δεν τελειώνει εδώ. Αναμφίβολα θα χρειαστεί να πράξει αναλόγως και στο μέλλον. Η ιατρική επιστήμη άλλωστε δε σταματά να εξελίσσεται, να διευρύνει τους ορίζοντες της μέσα από έρευνες και ρηξικέλευθα επιτεύγματα για να εξυπηρετεί τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Το δίκαιο μπορεί να διευκολύνει το έργο της αποτελώντας τον κύριο αρωγό της. Γιατί πέρα από ηθικά διλήμματα, κοινωνικές και πολιτισμικές αντιλήψεις υπάρχει ο Άνθρωπος, ως αυταξία! Αυτό σημαίνει πως οποιαδήποτε σύγκρουση μεταξύ δικαίου και ιατρικής είναι φαινομενική και πρέπει να εξαλείφεται. Μόνο με «συμμαχία» μπορεί να επιτευχθεί η μέγιστη δυνατή προστασία των συμφερόντων και των αναγκών του ανθρώπου.

**Μαρία Γ. Πουλάκη,
ασκούμενη δικηγόρος Αθηνών**

Διαμεσολάβηση (ν. 3898/2010)

Μία σύγχρονη έννομη τάξη οφείλει να προσφέρει στους πολίτες της περισσότερους από έναν τρόπους επίλυσης των διαφορών τους. Η διαμεσολάβηση είναι μία διαδικασία με την οποία τα αντιμαχόμενα μέρη σε μία διαφορά αναζητούν μία συμβιβαστική λύση με τη βοήθεια ενός τρίτου προσώπου, του διαμεσολαβητή. Στην Ελλάδα το νομοθετικό πλαίσιο του θεσμού αυτού ρυθμίστηκε με το νόμο 3898/2010 «διαμεσολάβηση σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις», ο οποίος ενσωμάτωσε τη σχετική ευρωπαϊκή οδηγία 2008/52/EK.

Πρόκειται για μία διαδικασία ευέλικτη που δεν περιλαμβάνει απόλυτα καθορισμένα και τυποποιημένα βήματα. Τα μέρη συμμετέχουν σε αυτήν με τη δική τους πρωτοβουλία και μπορούν ανά πάσα στιγμή να αποχωρήσουν. Η διαμεσολάβηση ρυθμίζει το πρόβλημα ακόμα και με πρόβλεψη μελλοντικής συνεργασίας των μερών, γεγονός που δε θα μπορούσε να συμβεί με μία δικαστική απόφαση. Αποτελεί ιδιαίτερα δημοφιλή μέθοδο σε όλο τον κόσμο και κυρίως στις ΗΠΑ (το 95% του συνόλου των διαφορών επιλύονται με διαμεσολάβηση).

Διαμεσολαβητής μπορεί να είναι οποιοδήποτε τρίτο πρόσωπο κοινής επιλογής, ανεξάρτητο και αμερόληπτο, που έχει παρακολουθήσει ειδικά προγράμματα κατάρτισης στο θέμα της διαμεσολάβησης. Δεν απαιτείται να είναι καταρτισμένος ειδικά στο εκάστοτε θέμα της διαφοράς ούτε και να έχει ειδικές γνώσεις. Χρέος του είναι να κατευθύνει τα εμπλεκόμενα μέρη στην αναζήτηση μίας δημιουργικής επίλυσης της διαφοράς εστιάζοντας στο μέλλον και να μην παίρνει θέση υπέρ της άποψης κάποιας πλευράς. Πρέπει να διευκολύνει όσο το δυνατόν περισσότερο τις διαπραγματεύσεις και να θέτει ερωτήματα μέσω των οποίων θα διαπιστώνεται η αντικειμενικότητα των μερών και θα εκτιμούνται τα δυνατά σημεία του καθενός.

Τα οφέλη της διαδικασίας είναι οικονομικά από άποψη τόσο χρόνου, καθώς η διαδικασία μπορεί να διαρκέσει ακόμα και μία μέρα μόνο, όσο και χρήματος, αφού συνήθως πληρώνεται μόνο ο διαμεσολαβητής με χρονοχρέωση, ο χώρος όπου πραγματοποιούνται οι διαπραγματεύσεις και ένα παράβολο(20€). Πρόκειται για μία ευέλικτη και εμπιστευτική διαδικασία με μηδαμινή γραφειο-

κρατία και ευέλικτη στην πρόσβαση είτε πριν την προσφυγή στα δικαστήρια είτε μεσούσης της δικαστικής διαμάχης. Ό,τι λέγεται κατά τη διάρκεια αυτής είναι αυστηρώς απόρρητο και δεν μπορεί να μεταφερθεί στο δικαστήριο, ούτε ο διαμεσολαβητής μπορεί να παραστεί ως μάρτυρας στο δικαστήριο. Η διαμεσολάβηση, επίσης, οδηγεί στη διαμόρφωση μίας λύσης στα μέτρα και των δύο εμπλεκόμενων μερών, στην αναθέμανση των σχέσεών τους και στην αποφυγή δικαστικής αντιδικίας.

Μέχρι σήμερα η Ελλάδα έχει να επιδείξει ελάχιστες περιπτώσεις διαμεσολάβησης. Ήδη πριν από το νόμο του 2010 υπήρχαν διατάξεις που μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για διαμεσολάβηση αλλά βρίσκονταν εν υπνώσει. Ωστόσο, η ευρεία εφαρμογή αυτής, εφόσον ο κόσμος πιστέψει σε αυτήν την εναλλακτική λύση εκτός των δικαστικών αιθουσών, θα μειώσει τον αριθμό των εκκρεμών υποθέσεων και θα αποτελέσει πόλο έλξης ακόμα και για ξένους επενδυτές, οι οποίοι προτιμούν να αποφεύγουν συναλλαγές με χώρες όπου η δικαιοσύνη λειτουργεί με βραδείς ρυθμούς και περίπλοκες διαδικασίες.

Στέλλα Μπίνα
Ασκούμενη Δικηγόρος

Άρθρο 99

Νέου Πτωχευτικού Κώδικα

Το άρθρο 99 του νέου πτωχευτικού κώδικα, προβλέπει τη διαδικασία συνδιαλλαγής με τους πιστωτές για τις επιχειρήσεις που αδυνατούν να ανταποκριθούν στις οικονομικές τους υποχρεώσεις. Ουσιαστικά είναι η έσχατη επιλογή πριν την πτώχευση, αν πειστεί το δικαστήριο να δώσει αυτή την τελευταία ευκαιρία.

Στις διατάξεις των άρθρων 99- 106 του νέου Πτωχευτικού Κώδικα, υπάγονται φυσικά ή νομικά πρόσωπα με ληξιπρόθεσμες οφειλές τουλάχιστον 500.000 ευρώ.

Το άρθρο 99 του νόμου 3588/2007, το οποίο αντικατέστησε σε πολλά το άρθρο 44 περί προστασίας πιστωτών, επιτρέπει στις επιχειρήσεις να προσφύγουν στα πολυμελή πρωτοδικεία και να ζητήσουν προστασία και συνδιαλλαγή με τους πιστωτές τους, ώστε να αποφευχθεί η πτώχευση.

Προϋπόθεση για να ξεκινήσει μια επιχείρηση αυτή τη διαδικασία, είναι ουσιαστικά να έχει ήδη επέλθει συμφωνία με τους βασικούς πιστωτές της. Προσφεύγοντας δικαστικά με την αίτηση υπαγωγής στο άρθρο 99, η εταιρεία καλείται να αποδείξει ότι βρίσκεται σε οικονομική δυσπραγία, χωρίς όμως να έχει μπει σε παύση πληρωμών. Αρμόδιο δικαστήριο είναι το πολυμελές πρωτοδικείο, ενώπιον του οποίου θα πρέπει να περιγράψει τη δραστηριότητα, τα μεγέθη της, την κοινωνική σημασία της, αλλά και να παρουσιάσει ένα εφαρμόσιμο και βιώσιμο επιχειρηματικό πλάνο, ζητώντας την προστασία του πτωχευτικού κώδικα. Το δικαστήριο θα αποφασίσει αν θα συνεχίσει ή όχι τη λειτουργία της μέσω διαπραγμάτευσης των οφειλών με τους πιστωτές της και αν το κρίνει αναγκαίο (κυρίως για μη εισηγμένες που δεν υποβάλλουν ανά τρίμηνο οικονομικές καταστάσεις), να ορίσει εμπειρογνώμονα για να ελέγξει τα οικονομικά στοιχεία.

Ο εμπειρογνώμονας, εντός 20ημέρου, καλείται να συντάξει και να υποβάλει τη σχετική έκθεση

στο δικαστήριο. Εφόσον η αίτηση γίνει δεκτή και ανοίξει η διαδικασία συνδιαλλαγής, το δικαστήριο ορίζει το μεσολαβητή, ο οποίος θα επιχειρήσει την επίτευξη τελικής συμφωνίας μεταξύ της εταιρείας και των πιστωτών - προμηθευτών που εκπροσωπούν τουλάχιστον το 50% των απαιτήσεων, ενώ θα προτείνει και λύσεις για τη διάσωση της επιχείρησης. Το επόμενο βήμα είναι η κατάρτιση μιας πρότασης επιβίωσης, την οποία θα παρουσιάσει ο μεσολαβητής στις πιστώτριες τράπεζες. Στη συνέχεια, η πρόταση αυτή και μέσα σε διάστημα δύο μηνών, υποβάλλεται στο δικαστήριο, το οποίο, κατά τη διακριτική του ευχέρεια και εφόσον υπάρχει η σύμφωνη γνώμη των πιστωτών, εγκρίνει και επικυρώνει την πρόταση.

Με την επικύρωση της συμφωνίας αναστέλλεται η λήψη οποιουδήποτε ασφαλιστικού μέτρου κατά του οφειλέτη, αίρεται αυτοδικαίως η απαγόρευση έκδοσης επιταγών, αναστέλλεται για περίοδο 6 μηνών η λήψη κάθε μέτρου συλλογικής αναγκαστικής εκτέλεσης, συμπεριλαμβανομένης της κήρυξης πτώχευσης κ.λ.π.

Η συμφωνία συνδιαλλαγής δεσμεύει μόνο εκείνους που την υπέγραψαν.

Το δικαστήριο δεν επικυρώνει την συμφωνία εταιρείας – πιστωτών εάν:

- α) ο οφειλέτης, κατά την σύναψη της συμφωνίας, βρίσκεται σε κατάσταση παύσης πληρωμών
- β) οι όροι της συμφωνίας δεν εξασφαλίζουν τη διάρκεια της επιχειρηματικής δραστηριότητας
- γ) θίγονται τα συμφέροντα των πιστωτών που δεν υπέγραψαν την συμφωνία
- δ) η διάρκεια ισχύος της συμφωνίας συνομολογείται για διάστημα πέραν των δύο ετών από την επικύρωσή της.

Θεανώ Ταμπούκου
Ασκουμένη Δικηγόρος

Η πρόκληση Ντύρενματ

Μια δίκη ανάποδα

Τι συμβαίνει όταν οι βασικοί δικονομικοί όροι καταστρατηγούνται; Όταν η δίκαιη δίκη μετατρέπεται σε κενό γράμμα; Ο Ντύρενματ στη νουβέλα του Η Βλάβη (εκδόσεις Επίκουρος, μετάφραση Γιώργος Βαμβαλής) ασχολείται με αυτό το ζήτημα περιγράφοντάς μας μια δίκη, της οποίας η δικονομική διαδικασία βρίσκεται στον αντίποδα όσων πρέπει να τηρούνται σε ένα κράτος δικαίου.

Στο έργο του Ελβετού συγγραφέα παρουσιάζεται ένας πολίτης (υπήκοος μιας σύγχρονης τυπικής δυτικοευρωπαϊκής χώρας) να βρίσκεται εξαιτίας μίας κακής συγκυρίας δίχως να το συνειδητοποιήσει παγιδευμένος σε μία κατοικία. Εκεί θα στηθεί από το πουθενά μία δίκη παρωδία εναντίον του. Τα πάντα θα βρεθούν αναποδογυρισμένα. Αρχικά ο δικαστικός αγώνας θα απολέσει τα αυστηρά, τυπολατρικά του χαρακτηριστικά. Εμφανίζεται απλώς σαν ένα ακόμη ευχάριστο παιγνίδι στο οποίο προσκαλείται να συμμετάσχει αυτοβούλως ο κατηγορούμενος. Μάλιστα κατά τη διάρκεια των αγορεύσεων προσφέρεται και ένα πλουσιοπάροχο γεύμα. Μετά παρατηρούμε ότι δεν υφίσταται ο δημόσιος και ανοιχτός χαρακτήρας της δίκης, εφόσον αυτή διεξάγεται δίχως ακροατήριο. Επιπλέον δεν υπάρχει κάποιο νομικό corpus μιας συντεταγμένης πολιτείας στο οποίο οι μετέχοντες (πρόεδρος δικαστηρίου, εισαγγελέας, συνήγορος υπεράσπισης) να αναφέρονται και από το οποίο να αντλούν τη νομιμοποίησή τους. Έχουμε να κάνουμε με μια διαδικασία που κινείται αποκλειστικά από μια σαδιστική ευχαρίστηση παγίδευσης του κατηγορουμένου. Το δικαστήριο όχι μόνο αδιαφορεί για την εξεύρεση της αλήθειας αλλά προσπαθεί και να χειραγωγήσει τη συνείδηση του θύματος. Επιχειρεί να το αυτοενοχοποιήσει, να το οδηγήσει στο να ομολογήσει μόνο του ανύπαρκτα εγκλήματα. Πράγμα που το επιτυγχάνει. Στο τέλος, η εκτέλεση της καταδικαστικής απόφασης δεν θα γίνει από κάποιο ειδικά επιφορτισμένο όργανο αλλά από τον ίδιο τον κατηγορούμενο, ο οποίος έχει φτάσει στο να πιστέψει τόσο πολύ στην ενοχή του που σπεύδει να εκτελέσει και την καταδικαστική για τον εαυτό του ετυμηγορία.

Στη διήγησή του ο Ντύρενματ προσφυώς δεν μεταφέρει τη δράση σε ένα ολοκληρωτικό καθεστώς ή σε μια μελλοντική δυστοπία (κάτι το οποίο θα ήταν εξαιρετικά κοινότοπο) αλλά παραμένει στο σήμερα μιας σύγχρονης πολιτείας. Έτσι δεν παρατηρούμε μια εξουσία που αυθαιρετεί με ευθύ και ωμό τρόπο αλλά χρησιμοποιεί έμμεσες και εκλεπτυσμένες μεθόδους: αντικρίζουμε τη δίκη να μετατρέπεται σε παίγνιο που προσφέρεται μετά γεύματος, ενώ από την άλλη ο κατηγορούμενος προσέρχεται μόνος του στην παγίδα και έπειτα όχι μόνο ομολογεί αλλά και γίνεται ο ίδιος ο δήμιος του εαυτού του. Το αβίαστο συμπέρασμα λοιπόν είναι ότι οι εξελιγμένες εξουσίες παρακάμπτουν τους όρους της δίκαιης δίκης εφευρίσκοντας “έξυπνους” και “ευχάριστους” τρόπους αποδεκτούς μέχρι και από τα ίδια τους τα θύματα.

Το έργο πάντως κατορθώνει να μας κινήσει την περιέργεια και να μας προβληματίσει για πράγματα τα οποία ενώ τις περισσότερες φορές τα θεωρούμε δεδομένα σε μία νομοκρατούμενη πολιτεία, στην πράξη κάθε άλλο παρά είναι. Οι κίνδυνοι κατάλυσης των κατακτήσεων του κράτους δικαίου πάντοτε υφίστανται και γι’ αυτό δεν πρέπει ποτέ να εφησυχάζουμε.

Γιάννης Φλυτζάνης,
Ασκούμενος Δικηγόρος

